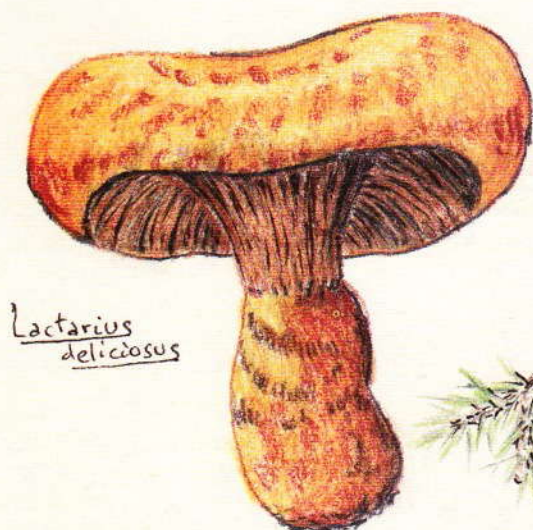
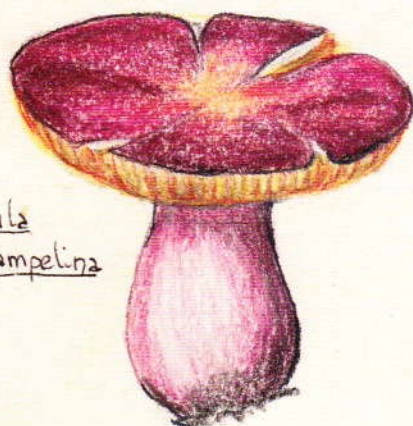

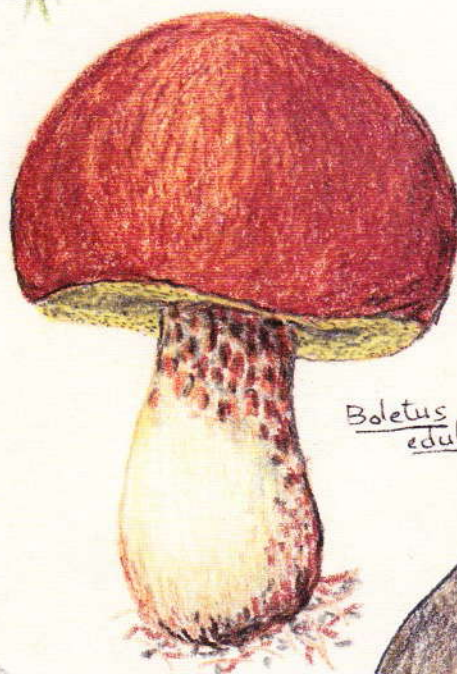
Lactarius
deliciosus

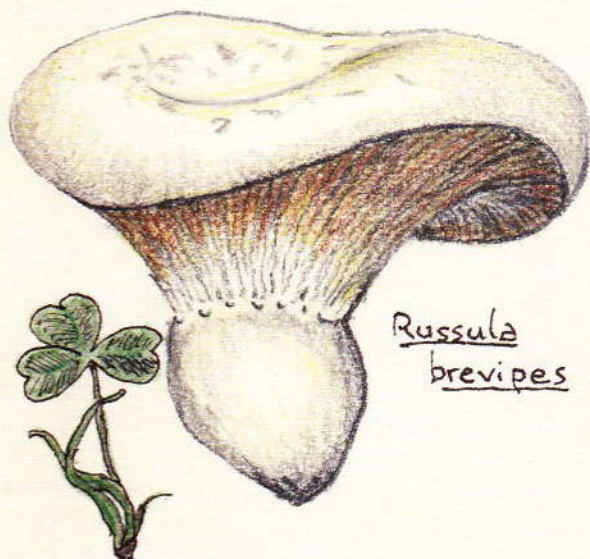
Lactarius
volemus

Russula
xerampelina

Boletus
edulis

Russula
brevipes

Tricholoma
terreum

Editorial

A la capital diuen que la televisió no deixa parlar als habitants de les cases, que trenca les converses i que fins i tot pot arribar a trencar les famílies, doncs fan estranyes les persones que viuen a la mateixa casa. Al poble, podríem dir que, fins fa poc teníem una important vida al carrer i que la televisió ens ha trencat aquesta vida en família i també la vida comunitària, al carrer.

No seria just donar tota la culpa a la televisió ja que el fred d'aquest estiu ha estat també culpable de que la gent no sortís tant a la "Fresca", doncs a dins les cases ja s'hi estava bé.

Tanmateix, els pocs que han seguit sortint a la fresca han estat la canalla, els que no han perdonat el sortir cada nit al carrer i cal dir que amb ells els carrers de Vilaplana han restat una mica més vius cada nit.

Esperem que l'estiu que ve hi hagi més gent a la "Fresca" ja que aquest estiu molta gent ha trobat a faltar el caliu de les famílies xerrant als carrers.

LA REDACCIÓ

Visiteu la nostra pàgina web:
www.lopedris.com

LO PEDRÍS

Edita: Lo Pedris
NIF: G-43640267

Coordinació:

Rosa M. Boqué
Montse Ferré
J.M. Garcia
Dolors Joanpere
Hilari Juanpere
Josep de Las Heras
Jordi Mariné
Teresa Mateu
Josep Mestre
Mei Salvat
Teresa Serra

Correcció:

Jordi Serra
Joan Masdeu
Francesc Mariné
Òscar Aymamí
Sarai Martínez
Dolors Joanpere

Col·laborador:

Pep Pelat és Òscar Aymamí

Prensa on-line:

Raquel Virgili

Disseny:

Maria Casanova

Portada:

Pitu Vilalta

Preimpresió:

Serveis Integrals de Preimpresió sl

DL T-1553-2000

Tirada: 400 exemplars

Preu: 2,50 euros.

sumari

- Editorial, 2
- Telèfons d'interès, 2
- L'entrevista, 3
- Vilaplanencs exteriors, 5
- Qüestionari, 7
- Cases i coses, 9
- Opinió, 13
- Música, 16
- Música i literatura, 17
- De cinema, 18
- Rutes per caminar, 19
- Activitats, 20
- Contes a la vora del foc, 24
- MP(molt personal)-3, 25
- Cuina, 25
- Societat, 26
- La fresca, 28
- L'escola i l'AMPA, 30
- Passatemps, 31

Lo Pedris és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. *Lo Pedris* no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles i opinions ni s'hi identifica.

TELÈFONS D'INTERÈS

Ajuntament de Vilaplana	977 81 50 12
Bombers	112
Butano-Gas Reusense	977 75 54 17
Caixa Agrària	977 81 51 63
Coop. Agrícola	977 81 51 12
CAP Borges	977 56 01 15
Casal	977 81 56 52
Mossos d'esquadra	977 23 58 28

Escola	977 81 58 07
Emergències	112
Farmàcia	977 81 53 79
Guardia Civil Selva	977 84 40 09
Metge	977 81 51 39
Urgències (Ambulàncies)	061
Taxis Reus	977 34 50 50
Parròquia	977 81 50 37

AUTO ESCOLA

CATALUNYA

Pl. del Nen de les Oques, 8 - Tel. 977 32 23 19 - REUS

TECPERVAL

TÈCNICS EN PERITATGES I VALORACIONS

Camí de l'Aleixar, núm. 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 32 62 44
Fax 977 32 64 58

ENTREVISTA AMB PACO I VICTORINA

El Paco Costell i la Victorina Felip, nascuts els dos a Barcelona i coneguts amigablement com el Paco i la Vicki, fa molts anys que passen els calorosos mesos d'estiu envoltats de vilaplanencs, compartint inquietuds i gaudint de les moltes coses bones que ofereix Vilaplana i el seu entorn.

"No ens imaginem passant l'estiu en un altre poble."

Quants anys fa que veniu a Vilaplana?

Vicki: Jo vaig començar a venir-hi després de la guerra, però la meua mare ja hi venia de petita amb els seus pares i la tia. Els deien "Les senyoretes" ja que arribaven en tartana al poble i en aquella època no se'n veien gaires.

La mare, doncs, tenia tres o quatre anys quan venia, es va casar i va seguir venint. Primer s'estaven a casa de la tia Nati, de nom a ca les Quimetes, la casa que ara té el Víctor a la plaça; però se'ns quedava petita amb quatre germans, i vam llogar cal Mallol i d'allí cap a cal Serro. Finalment, ja de casats amb el Paco l'any 1970, vam comprar la casa que tenim ara, que era del Picon.

Quina relació teníeu amb el poble?

Vicki: L'Eduard Ferré es va casar amb una tia nostra de Barcelona, la Joana Puig. Al morir l'Eduard, ho va deixar tot a la tia, i, al morir la tia, ho va deixar tot als nebots, és a dir, als germans de la mare. Nosaltres encara conservem el Camp de Vaques i per això sempre ens ha fet gràcia venir-hi.

Sempre heu vingut d'estiueg a Vilaplana?

Vicki: Sí, sempre a Vilaplana, els estius i estades llargues sempre les hem fet aquí; ara,

quan jo era joveneta, alguns caps de setmana els passàvem a Sant Cugat.

Com era el viatge de Barcelona a Vilaplana?

Vicki: Uii! No ho vulguis saber! Ens havíem de llevar a les cinc del matí per agafar el tren a Gràcia, que era de vapor. A l'arribar a Reus, anàvem a casa d'unes amigues de la mare; la Maria i Dolors Vallverdú, i allí ens rentàvem una mica; deixàvem les maletes a Cal Botella i esperàvem el cotxe de línia.

Us vau conèixer a Barcelona, vosaltres?

Paco: Sí, ens vam conèixer a Barcelona, però jo l'any 1951 vaig fer el Server Militar als Castillejos. Jo feia milícies universitàries i la instrucció es feia aquí; després vaig demanar d'anar destinat a Canàries donat que la meua mare era d'allí. Els dos estius que vaig passar als Castillejos, vaig pensar que per aquesta zona no hi tornava ni boig i, ja ho veus, coses de la vida, mira: he tornat i sempre m'ha agradat molt de fer-ho.

**EXCAVACIONS I
TRANSPORTS**

MIRALLES

JOSEP M. MARINÉ MIRALLES, S.L.

Av. Catalunya, 5 3r 1a - Tel. 977 816 489 - 610 282 029 - 43356 ALFORJA

Sabeu que possiblement sou la família que de manera ininterrompuda fa mes anys que estiueja a Vilaplana?

Vicki: És molt possible, ja que la família fa molts anys que ve. Abans també venien els meus cosins, però han buscat llocs més aprop de Barcelona o amb platja. Al meu germà Magí, també li agradava molt de venir, fins i tot es va casar aquí, però a la seva dona no li agradava tant com ell, i això ja complica una mica les coses. La Xita també venia però al tenir cinc fills van buscar un lloc de platja i més aprop de Barcelona, i ara van a Roda de Berà.

De solters, ja veníeu?

Paco: Sí, els pares de la Vicki es van quedar sols amb la tia i nosaltres els acompanyàvem. Tot i que venir era un follon: la carretera de Reus a Vilaplana era molt estreta, amb moltes pedres, carros circulant i quasi no es podia avançar. Jo tenia un SEAT 850 i el meu cunyat havia vingut amb un Iceta, imagina't aquell cotxe que semblava un ou, de Barcelona aquí i carregat de canalla.

És veritat que vau ser dels primers de portar una ràdio al poble?

Vicki: Sí, va ser el tio Fèlix Fornells, que era metge. Això deuria ser als voltants de l'any 1920. Van posar la ràdio a la plaça del poble i van escoltar les campanades del Vaticà. La gent es va quedar molt sorpresa i els va fer molta gràcia. També moltes fotografies que han sortit a Lo Pedrís eren d'aquest tiet Fèlix, el "tio" Ernest Puig i de l'avi Puig Larosa, les més antigues.

Hi havia molt de contrast entre Vilaplana i Barcelona?

Vicki: I tant! Aquí no hi havia aigua corrent, t'havies de rentar amb la palangana. A cal Serro, al principi hi havia una comuna i nosaltres ja hi vam fer posar un lavabo, en

canvi a Barcelona ja teníem de tot. Però a nosaltres ens agradava el camp, la muntanya i la gent; aquí hi teníem molts amics i això no suposava cap impediment.

Us heu plantejat mai de quedar-vos a viure aquí?

Vicki: Hi va haver un temps que el Paco estava sense feina i ens vam quedar fins al desembre, anàvem al tros que tenim al Camp de Vaques i un dia, a l'arribar, feia poc que havia nevat i la Brígida ens va veure tan gelats que ens va portar una tassa de caldo. Però tot l'any no ens hem quedat mai.

Paco: Ara a la nostra edat encara és més complicat. Allà tenim el Servei Mèdic més a mà i tenim moltes revisions periòdiques. El calendari està sempre aclivellat.

Us heu plantejat mai d'anar a estiuejar a un altre lloc?

Vicki: No, hem fet molts viatges, però Vilaplana ja no la canviem per res. La platja no ens agrada i l'ambient d'un poble és molt bonic: coneixes tothom i pots sortir i parlar amb la gent, i això és molt "maco".

Paco: Aquí, a més, tens punts de reunió, com quan vas a les botigues o al Casal; sempre et trobes gent per fer petar la xerrada, disposada a parlar i a passar una estona agradable.

Sortiu a prendre la fresca?

Paco: Nosaltres sempre sortim a la fresca i ens ho passem molt bé parlant amb els veïns. Ara no hi ha tant de caliu, hi ha molta gent gran i els joves marxen fora. Abans, que no hi havia tants cotxes, la canalla jugava més al carrer, de vegades fins i tot et donaven una pilotada, però feia ambient.

Ara, com veieu Vilaplana i Barcelona?

Paco: Mira, ara no es nota tant el contrast,

a tot arreu si fa o no fa hi ha el mateix. Ara de Vilaplana a Barcelona estem 1'30 h fins a la Diagonal i d'allí a casa podem estar 3/4 h segons el dia. Aquí hi ha més tranquil·litat, a Barcelona ha vingut molta gent de fora i et fa més respecte sortir al carrer segons l'hora. A la nostra escala érem 14 veïns i ens coneixíem tots, ara només en queden tres i amb els nous no et relaciones tant.

Abans a Barcelona cada barri era com un poble, ens coneixíem tots i pels carrers hi havia un ambient com de poble. És clar que no hi havien tants cotxes; ara hi ha més fum i més soroll, fins i tot les plantes que tenim es queden grises.

En definitiva, a Barcelona tothom va a la seva i als pobles encara es coneixen tots.

JORDI MARINÉ

SOLUCIONS PASSATEMPS

HORIZONTALS: 1-VILAPLANA/NU 2-OSONA/GANXET 3-LALEIXAR/ERA 4-IBI/REGNARA 5-A/TREN/IDRAT 6-IRAE/ILARA/R 7-NU/SBAL/ARMA 8-EMAIL/ULL/OM 9-SIR/ACCELERI 10-ADMIRAR/SET 11-BROM/ORINARA 12-CARMEL/ANSAR

VERTICALS: 1-VOLIAINA/BC 2-ISAB/RUMIARA 3-LOLITA/ARDOR 4-ANE/RESI/MMM 5-PAIRE/BLAI/E 6-L/XENIA/CROL 7-AGAG/LLUCAR 8-NARNIA/LERIA 9-AN/ADRALL/NN 10-XERRAR/ESAS 11-NEREA/MORERA 12-UTA/TRAMITAR

MUSSARA

CENTRE D'EQUITACIÓ

677 50 79 44 - Classes

677 50 79 45 - Excursions

Carretera de Vilaplana a la Selva del Camp, km 6,8

Vilaplanencs exteriors

Durant tot l'any, la majoria dels vilaplanencs que vivim fora del poble, sempre hi anem venint, però és l'estiu quan hi coincidim més tots. Vam trobar-nos i vam parlar amb l'Agustí Mestre, ja jubilat, descendent de *ca la Ramona d'Arbolí*, de *cal Bové* i emparentat amb mig poble, i va accedir de bon grat en que setmanes després li fariem aquesta entrevista...

AGUSTÍ MESTRE PÀMIES, BARMAN

"El que m'agrada més de la Mussara és que, quan es fa fosca, fa unes ombres i colors molt bonics; i de cada dia la trobo més maca"

N'hi ha una colla de "Vilaplanencs Exteriors" que, abans i ara, escolliren la ciutat de Barcelona per fer-ne el seu punt de residència. Vostè fa molts anys que s'hi va traslladar. Quant va ser?
Va ser als 16 anys, l'any 1935.

Què el va empènyer a triar aquesta ciutat, per davant de cap altra?

Perquè una família que estiuejava a casa dels pares (la senyora Lola i el senyor Ramon), em van animar a marxar i em van buscar feina de cambrer, i els meus pares hi van estar d'acord.

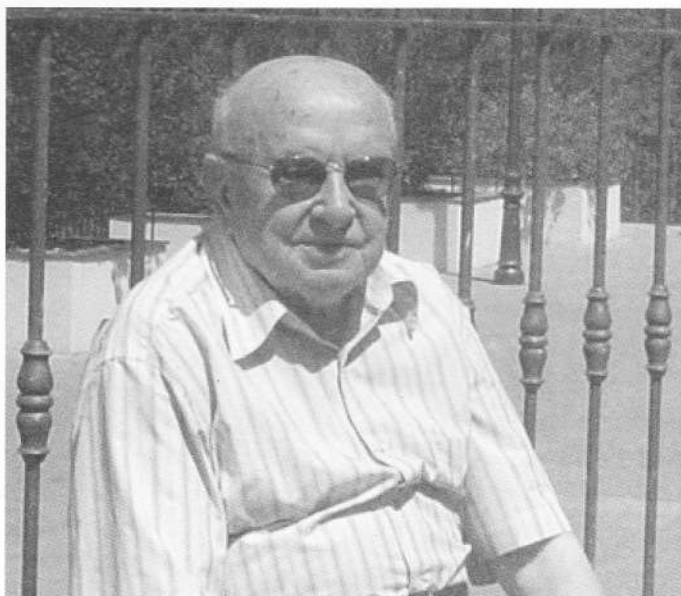
Va ser fàcil establir-s'hi?

Sí, feina ja en tenia, i em va ser fàcil viure i adaptar-me a la ciutat i sempre hi he estat molt a gust.

Quin va ser, allà, el seu primer lloc de treball?

A un restaurant de la Barceloneta, que es deia *Petit Miramar*, que estava situat antigament al Passeig Nacional i actualment és l'Avinguda de Joan de Borbó.

Després, una mica més tard, vaig treballar al restaurant *Euskadi*; des d'allí vaig anar a la guerra i, al tornar, va ser quan vaig entrar al restaurant *La Punyalada*, on hi vaig estar fins que hem vaig jubilar.

Va ser complicat amotllar-s'hi?

Gens, perquè jo ja estava acostumat a treballar al cafè de *Ca la Narra*, que el tenien llogat els meus pares, on hi vaig estar uns quatre anys. Després va passar a ser del meu padrí Francesc Mestre, de *cal Bové*, i hem va proposar d'ajudar-lo, però li vaig dir que no i llavors vaig treballar dos anys de pagès. Després ja vaig marxar cap a Barcelona.

Recorda alguna anècdota curiosa de la seva feina?

Que a l'últim restaurant on vaig treballar, que li deien *La Punyalada*, el nom li va sorgir a través de Santiago Rossinyol, que quan li van portar la factura del dinar va dir: "Renoí, quina punyalada!". El nom vertader era *Bar-Restaurant Olímpic*, casa on hi vaig treballar 41 anys, però sempre va ser conegut com *La Punyalada*.

Una altre anècdota era que la Raquel Meller cada dia hi venia a dinar; també hi venien molts polítics com Jordi Pujol, Miquel Roca, Macià Alavedra...; esportistes com Miquel Poblet, Kubala, Di Stéfano, directius i presidents de l'Espanyol...; el pintor Joan Miró; l'escultor Viladomat; altres artistes com Lola Flores, Carmen Amaya, Arturo Fernández, Sara Montiel... I aquesta

senyora sempre venia la última a sopar i sempre ens feia plegar tard, però era molt simpàtica.

Quins llocs li agraden més de Barcelona?

És difícil escollir llocs concrets de Barcelona, perquè n'hi ha molts, però em quedaria amb la Barceloneta, la Rambla, Montjuïc...

Vostè devia anar cap allà amb un bon bagatge, ja que tinc entès que va estudiar al poble amb bons mestres...

Sí, vaig estudiar amb un mestre molt bo que es deia Lluís Gòmez Aimat, que vivia a l'Aleixar, i per mi va ser un dels millors mestres dels meus temps. Més tard, després de la guerra, va venir a Barcelona a prop d'on vivíem nosaltres.

Josep Tost

QUEVIURES I
TRANSPORTS

Dr. Mallafre, 12
Tel. 977 81 50 87
VILAPLANA

RAFAEL
MARTINEZ
AGENT D'ASSEGURANCES

CAMÍ DE L'ALEIXAR, 40 B
TEL./FAX 977 31 33 99
43202 REUS (Tarragona)

Dietètiques Cabré, C.B.

- ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
- HERBORISTERIA
- CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

Què recorda de la seva etapa d'estudiant?

Que cada matí anava a esperar al mestre a la carretera, que pujava de l'Aleixar amb una motoreta, i li agafava els paquets que portava i els anava a deixar a l'escola.

Podríem dir que vostè es ben bé un home de les Muntanyes de Prades, ja que per part de mare descendeix d'Arbolí.

Sí, la meua mare era filla d'Arbolí, i casa meua era "ca la Ramona d'Arbolí".

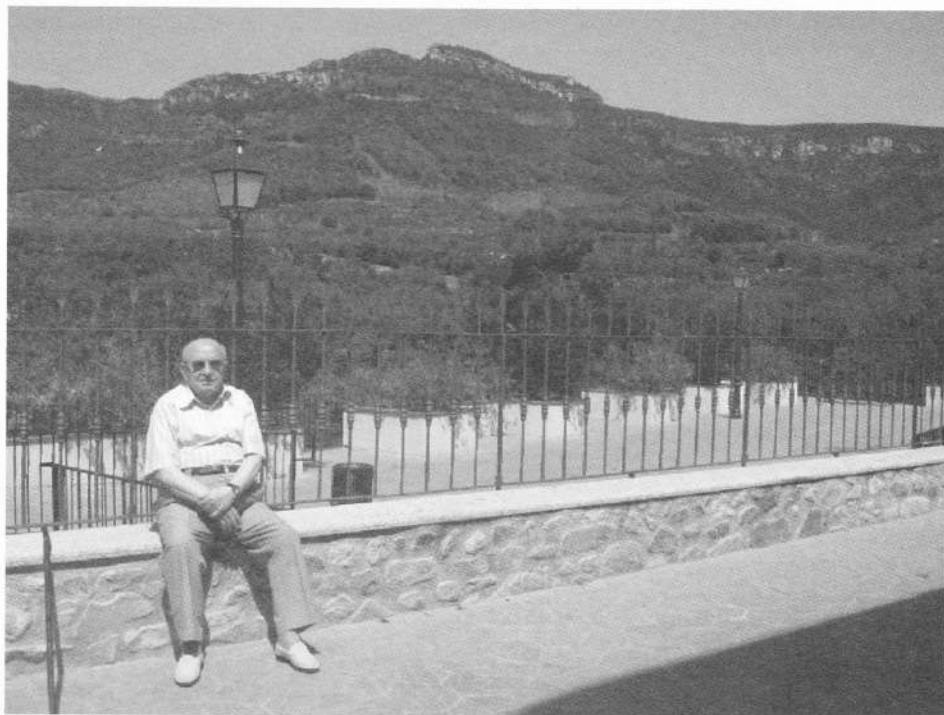
Eren una família ben nombrosa, no?

Déu ni do. Quant vivíem tots a casa érem sis: El pare, la mare i els meus germans: la Rosalia, el Sisco, l'Angelina, que és la petita, i jo. Casa nostra sempre estava oberta a tothom. Sovint hi venien amics dels pares i parents de Barcelona. També recordo que de vegades hi venia una cosina de la mare d'Arbolí.

Li ve a la memòria que, amb els germans fessin a casa alguna malesa, d'aquelles que es recorden?

Bé, jo jugava molt amb el Sisco, que de petit sempre pensava quina una en podia fer. Jo que era més pacífic... Recordo que una vegada a la mare li va semblar que fèiem poc soroll i, quant ens va trobar, estàvem jugant a matar al porc, tal com ho veiem fer pel carrer: jo agenollat a terra, fet un farcell, grinyolant i ell donant voltes al meu tombant amb un ganivet de bona mida. Suposo que no hagués passat res, però la mare es va emportar un ensurt gros.

Una altra vegada, cap al tard, a la mare li semblava que feia molt el tonto i com que no va poder treure l'entrellat del què em passava, va preguntar al meu germà i al final li va confessar que m'havia fet posar la boca sota l'aixeta de la bóta del vi, i resulta que el què em passava era que anava ben "xispa".

Amb la seva esposa Emília i amb l'Anna, la seva filla, no ha deixat mai de venir a Vilaplana.

Sí, sempre que hem tingut ocasió de venir, hem vingut; sobretot després de la guerra, i després de casat amb l'Emília, també hem vingut molt.

La seva muller, l'Emília Ferré, igualment ben arrelada al poble, també hi devia venir molt a gust...

Ella va marxar de Vilaplana quan ens vam casar, l'any 1946. També li agradava molt venir i si jo no podia venir, venia ella amb l'Anna.

Fa un parell de mesos que ha passat unes setmanes de vacances al poble. Què fa quan és a Vilaplana?

Abans, de jove, anava a voltar de tros en tros; amb els amics també anàvem a la carretera... Ara, desgraciadament, en quedem

pocs. Actualment, els matins vaig a casa del meu cunyat Morenet, i a les tardes sortim a donar un tomb i també estem a la barana de la Riba.

I què sent quant treu el cap per la finestra i, per comptes de veure i sentir el brogit de les avingudes de Barcelona, veu, allà al davant, la Mussara?

Sento molta pau. El que m'agrada més de la Mussara és que, quan es fa fosca, fa unes ombres i colors molt bonics; i de cada dia la trobo més maca.

A les seves estades al poble, l'Agustí té un bon mirador des d'on poder contemplar la nostra serralada. Que alguns "Vilaplanencs Extérieurs", a mida que l'anem albirant quant pugem per la carretera, diem que és la més maca del món.

RAQUEL VIRGILI

BENZINERA*AUTORENTAT
ENTREAUTOT

CARBURANTS VILAPLANA

DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

Comandes: ☎ 977 328 41

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

No fa pas massa anys que a l'estiu, a Vilaplana, era l'època de l'any on hi havia més ambient i més caliu humà, tant de dia com als vespres. Hi havia diferents zones del poble on la gent sortia a la fresca i a fer petar la xerrada, també el casal era un punt de trobada de força gent. Aquests últims anys, i especialment potser ho hem notat aquest estiu, les coses han canviat força i és fa difícil, a partir de certa hora, trobar algú pels carrers i pocs en trobarem al casal.

T'agradaria que tornés aquell ambient del poble, aquell trobar gent per diferents llocs fent petar la xerrada, rient, prenent la fresca... Creus que s'hauria de fer alguna cosa per tal de tornar a potenciar-ho o simplement les coses van canviant i ara cadascú està més bé a casa seva.....

**JOANA HUGUET
(JUANITA OLLA)**

No fa molts anys que Vilaplana era diferent, jo sóc molt gran i del que recordo amb ara, no té res a veure.

Sortíem al carrer al vespre a passejar, i al diumenge al sortir de Missa també anàvem a donar un tomb. Ara no es veu ningú en lloc, ni de dia, ni al vespre; si trobes algú per casualitat, només cotxes, motos i bicicletes que si bades et poden tirar a terra doncs, no miren res.

Del Casal no en puc dir gaire cosa per què hi vaig molt poc, però diuen que des de que s'ha prohibit fumar hi ha menys gent.

Seria bonic tornar a recuperar l'ambient que hi havia abans al poble. Per les festes Majors estaven molt animades, però uns ja no hi són, els altres ja som grans i ens quedem a casa davant del televisor avorrits, i els joves tots tenen cotxe i marxen del poble.

També han vingut gent a viure aquí i només hi són a dormir, penso que així no és fer gaire cosa per no dir res.

On ha quedat aquell esperit de poble?

ROSA CASAS

Tot i que fa pocs anys que estíuejo al poble, també he notat diferència entre els primers anys i enguany.

Per a mi un dels encants del poble és la vida al carrer, el parlar de les coses que ens són properes.

M'agradaria que això no s'acabés perdent i crec que correspon a nosaltres mateixos expulsar-nos la mandra, sortir i participar en les activitats que s'organitzen.

Potser també hi ajudaria organitzar activitats per sectors: taller de fabricació d'objectes a partir de material reciclat per als infants, una bicisetada per als joves, una caminada o un taller de cuina per a dones o quatre classes de Thai Chi, etc...

XAVIER ANGUERA

És cert que aquests tres o quatre últims anys no es veu tanta gent al vespre pel carrer. La gent es concentra a La Riba o al capdavall del poble, però no es veuen les típiques cadires de bova al carrer amb gent xerrant. Els hàbits canvien.

Nosaltres, al nostre carrer, seguim xerrant fins l'hora de sopar quatre o cinc veïns. Després de sopar, amb la canalla, anem a La Riba, allí ens trobem cinc o sis parelles, no més.

És una llàstima perquè aquestes xerrades fan poble i això és el que venim a buscar nosaltres, una relació diferent de la que tens a Barcelona.

Potser sí que a casa s'hi està més bé, però et perds la vida del poble.

MANOLI ESCRIBANO

La veritat és que no sé si m'agradaria més això de tornar a lo "d'abans". Quan vaig venir a viure a Vilaplana sortia al carrer i trobava sempre gent jove per tot arreu. Ara les coses han canviat.

Particularment, penso que ha estat la tele, internet i que, en general, tots tenim més feina el que ha causat aquest canvi. No sé si a pitjor o a millor, però el fet és que ha canviat.

De totes maneres, tot i que m'agrada molt sortir, el fet és que si no hi ha relació (com hi havia abans) és millor quedar-se a casa...

Qüestionari

XAVIER FERRAN

Encara que nosaltres no som les persones més indicades per opinar, donat que només venim a Vilaplana els dos mesos d'estiu, trobem que per la canalla els assajos del Festival d'Estiu i els partits de futbol han estat un punt de trobada i complicitat amb altres nens del poble. I és molt interessant potenciar aquest tipus d'activitats.

A mi, particularment també, m'agradaria que es fomentessin més activitats esportives com: partits de paxanga per veterans, sortides a peu per les Muntanyes de la Mussara, sortides en bici i la que està molt bé que és la Festa de la Natació.

Pel que fa a fer petar la xerrada o sortir a prendre la fresca, seria convenient potenciar-ho més, ara bé, el que no sé, és com es podria fer.

CARLOTA ALSINA

Aquests últims quatre anys s'ha notat molt, al casal, la baixada de la gent que ha sortit, i especialment aquest últim any.

Abans, a l'estiu, a la nit, havies d'acabar fent fora a la gent de tard que era. Aquest any, alguns dies a les 11h ja podies tancar. Fins i tot a la pista no hi ha anat ningú. A les tardes sempre hi havia uns grups que jugaven a cartes i ara, fins i tot això, és difícil.

A més, abans, sempre trobaves gent als malacons fent petar la xerrada i a altres llocs del poble.

M'agradaria que tornés aquell ambient d'abans, trobar gent pel carrer fent petar la xerrada, que hi hagués més ambient a tots els llocs, però les circumstàncies han canviat i ara ens hem tornat tots més còmodes. A totes les cases hi ha televisió, ordinadors, play station, i moltes més coses que sembla que fa que ja estiguem bé a casa.

CRISTINA GARCIA

Recordo aquell aire ple de vacances, de jocs al carrer, de llargues converses amb els amics, sobre com salvariem el món quan tot semblava possible.

Les nits a la fresca ens feien pensar que l'estiu no tenia temps, que no es podia acabar, que el temps s'aturava a aquella hora.

El meu cap dibuixar les cadires davant les portes de les cases, tot un ritual que creiem invariable al pas dels anys. Les cadires de fusta i palla eren símbol de la conversa divertida, d'intimitat al carrer, d'amistat forjada any rera any.

Recordo el jovent assegut al carrer major al costat del miniclub; si volies trobar algú només calia anar a la cantonada més propera de casa seva i segur que estava allí.

Mica a mica les cadires de fusta han anat desapareixent

de les portes, les converses a cau d'orella s'han transformat en trucades de mòbil, ja no tenim temps per a perdre a la fresca.

Les coses amb el temps canvien, però el fet de sortir a la fresca hauria de ser un dels objectius a conservar. Ja sabem que les cases cada vegada estan més acondicionades i que moltes vegades ens fa mandra sortir; quan el nens son petits son ells els que t'obliguen a sortir a la fresca dons per ells es un dels atractius que te l'estiu, a mida que es fan grans, ja poden sortir sols i els pares ens apoltronem al sofà.

Actualment, sinó estic confosa, només es conservar la fresca a la Riba, felicito aquest grupet de gent gran i aquesta canalla petita que junt amb els seus pares no deixen que es perdi del tot.

Potser hauríem de retrobar les nostres cadires de fusta, posar-les davant les portes, i xiuxiuejar les petites coses que ens passen cada dia.

Un dia vaig llegir que qui no sent ni s'emociona per les coses, comença a envellir, emocionem-nos a la fresca de Vilaplana i siguem joves.

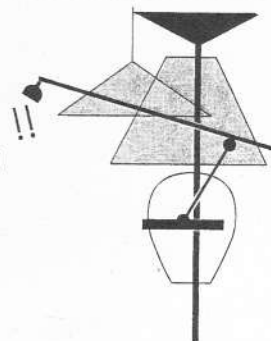
LA REDACCIÓ

**C. de Benidorm, 11 (cant. Peníscola)
Tel. 977 75 05 30 - 43205 REUS**

NUVIS

- Preus especials per a la vostra llista... i col·locació GRATUÏTA!!
- Pantal·les a mida
- Tots els estils
- Il·luminació de jardí

LA FONT DE LA PLAÇA

Tot i que era poc probable que mai hagués pensat en dissenyar una font, el que segur que mai m'hauria passat pel cap és que seria per la plaça de la vila del meu poble.

La idea de substituir aquella font on tantes vegades ens amagàvem al darrera per a fer-hi maleses em feia sentir vertigen i alhora una gran responsabilitat, ja que aquesta feina perduraria durant molts anys al meu poble. També la responsabilitat que comporta una obra pública on l'exposició permanent està oberta a debat. Un debat que va més enllà ... que agradi... o no, sinó d'una extensió en els anys que permeti que els vilaplanencs facin seva la font.

El primer de tot va ser plantejar quin material faria servir per començar a treballar. Vaig escollir la pedra perquè integra l'escultura amb la façana de l'església i amb el conjunt de la plaça nova.

El segon havia de ser escollir uns motius representatius i entenedors de l'esperit del poble. D'aquí en va sorgir la idea de que l'aigua, abans de beure-la, havia de lliscar per damunt la pedra com ha fet al riu i a les basses tota la vida. També integrar l'escut del poble i combinar-ho amb la paraula AIGUA. Una paraula clara i entenedora a primera vista que representa l'ànima de l'escultura.

Després s'havien de combinar tots aquests elements amb un disseny prou innovador (el perfil té forma de ve baixa, de Vilaplana) sense perdre de vista la idea pràctica d'una font, on la funció principal és tan simple com la de beure aigua.

Vaig contactar amb l'Àlex per a donar forma a totes aquelles idees i he de dir que la compenetració va ser total, perquè els dos vàrem entendre des del primer moment que aquella peça era alguna cosa més que una escultura de pedra o que una simple font i que havia de ser una obra que d'alguna manera arribés a la gent.

No m'agradaria desaprofitar aquesta oportunitat que em dona Lo Pedrís per a

donar les gràcies a les persones que van pensar amb mi per aquesta feina i van donar-me la possibilitat de fer una escultura pel meu poble que m'omple d'orgull i de satisfacció. També donar les gràcies a tothom que passa per la plaça i mira, passeja, beu, parla, riu... en definitiva viu

la plaça; perquè, al final, som tots els que fem Vilaplana els que decidirem si una escultura és només una pedra o la Font de la Plaça.

PEP MARINÉ TOST

Vilaplana, 11 de setembre de 2007

Cases i coses

CA L'IGNÈS

A Ca l'Ignès, actual edifici de la Cooperativa i Caixa Rural de Vilaplana, hi ha la llegenda, o com alguns del poble diuen, la història certa que el laio Ignès va amagar el General Prim (1814-1870) en una bóta de vi. En aquesta hi havia vi a la part del davant, a la del mig s'hi va amagar el Prim, i a la part del darrera hi tornava a haver vi. És coneguda aquella frase que deia el laio Ignès mentre oferia el vi "Beveu, beveu sang del Prim!". Aquesta anècdota es pot trobar a la Wiquipèdia, l'enciclopèdia d'internet: "En els seus viatges clandestins per Espanya es compten diverses anècdotes, no acreditades, entre elles una molt cèlebre a la seva natal ciutat de Reus, diu que es va amagar en una bóta de vi en un celler d'un poble pròxim eludint astutament la recerca dels seus enemics."

La casa la van comprar el matrimoni de la Josepa i el Miquel. Aquest últim realment es deia Pantaleón Martí Bidó i havia nascut a Barcelona, però a Vilaplana sempre li van dir Miquel. Al pis del mig hi tenien el Cafè i també feien dispensa. Van

tenir cinc fills:

- el Jaumet (casat amb la Palmira Arderiu)
- el Tiano (casat amb la Tuies de Capafons)
- la Mercè (casada amb l'Escofet)
- la Marieta (casada a cal Vermell)
- i la Tuietes (casada a cal Punissó)

El Miquel va morir l'any 1928 i la Josepa el 1938. La casa se la va quedar el seu fill Jaumet casat amb la Palmira Arderiu, descendent de Puigcerdà, i que per cert, s'havien casat per correu. També hi tenien el Cafè, feien dispensa i hi tenien una barberia. En alguns sectors del poble es diu que durant aquesta època, en aquesta casa, hi va succeir un assassinat de caire polític.

El Jaumet i la Palmira van tenir els pisos lliures de la casa llogats a diferents persones entre les quals destaquem el Senyor Galofre, la Cisqueta Xeco, la mestre, la Senyoreta Maria Cabré, la Jacinta, l'Anna i el Juan, el Gregorio i la Teresa, la Carme del Bar, etc..

El que es conserva d'aquesta casa actualment són els ferros dels balcons, que són els que es poden veure a la façana actual de Cala Sunta (cala Roser Paca).

Quan va morir el Jaumet la barberia es va llogar al Josep M. Sivina. I quan va morir la Palmira, com que no havien tingut fills, la casa la van deixar a la seva germana Mercè, i els fills d'aquesta són els que la van vendre als seus actuals propietaris.

L'any 1981 la Cooperativa i Caixa Rural de Vilaplana, coincidint amb el 25è aniversari de la seva fundació, van inaugurar les noves oficines i local social. En aquells moments el president de la junta era el Sebastià Besora, el vicepresident el Tomàs Bigorra, i el President Honorari el Francesc Galofre.

Fonts d'informació i agraïments: Mercè Cornudella Martí, Maria Bigorra, Maria Mestre, Montserrat Martorell, Núria Bidó, i Cooperativa i Caixa Rural de Vilaplana.

MONTSE FERRÉ

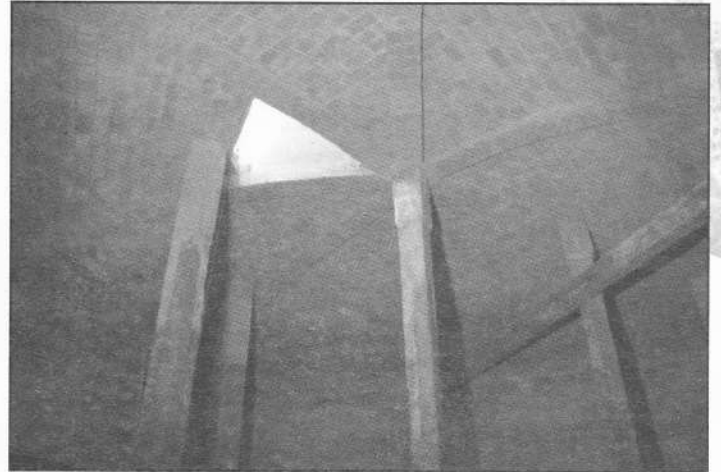

C. Casal, 3
Tel. 977 81 56 52
43380 VILAPLANA (Baix Camp)

MEMÒRIA D'UN DIPÒSIT

Eren els anys 20 quan un tal Jaume Mestre com a particular va decidir crear-me com a regulador d'aigua per a la població de Vilaplana. Era una època on la gran majoria d'abastaments d'aigua i de recollida es dugueren a terme, i així ho puc constatar, en projectes que estan registrats a l'any 1921. Vaig ser dissenyat per un arquitecte anomenat Joan Llevat el qual em va dotar d'un volum poc habitual; d'arestes hexagonals però totalment irregular i simètric a la vegada, amb parets de mamposteria a una cara i amb un interior de graves i sorres, o una barreja de tot tipus de material reomplert, tot formant-me un gran monolític, un sol conjunt per aguantar el gran pes i empenta de l'aigua, com sinó ho faria amb la gran ajuda d'uns contraforts que són el meu gran esquelet que m'estabilitza. I com a bon creador, el meu amo i senyor per donar-me una gran vida i utilitat, no em va col·locar a peu de carrer sinó que em va assentar sobre unes voltes de ceràmica amb funció d'ornamentació, rigidització i transmissor d'esforços. Ho va fer col·locant una gran base de pedra i cal per poder aguantar el gran pes que origina un gran volum d'aigua a una alçada suficient per garantir una pressió, digne per a tothom mancats d'aigua corrent. Amb gran enginy em fora construïnt, em van crear un interior compartit per què el meu manteniment fos força senzill i així facilitar la meua utilització, així doncs quan una estava plena l'altre part estava buida, i per aquest motiu em podien netejar o a la vegada reparar, sense haver de perdre tota la meua capacitat. Aquests compartiments estaven creats de tal forma i d'enginy com es feien en les construccions de les èpoques passades.

Tinc una filada de quatre pilars que formen l'eix d'una quasi perfecta simetria, i de pilar a pilar unes parets de ceràmica en volta, com si la d'una portalada l'abatéssim (quedant ajaguda a terra), i perquè deia que estava fet en gran mestría, perquè en aquella època no tenien grans coneixements del formigó armat, així ho crec jo, com deia hi han quatre pilars en teoria de formigó armat si així ho fos com ho poguéssim anomenar. Aquell fet a partir de la unió d'acer i formigó, creat a partir d'un ciment artificial, era tot un avenç en aquells temps, tenint en compte que la primera fàbrica constituïda a Espanya fou a l'any 1898 a Oviedo i a Catalunya la fàbrica Asland a la Pobla de Lillet el 1904, les següents foren el 1913 i al 1917, la més propera

a mi el 1926 a Vilanova i la Geltrú o la de Molins el 1928. Amb tot això heu de saber que per aquells temps el formigó estava patentat per un dels seus inventors no el primer, el senyor Monier, i com a conseqüència aquí a Catalunya qui tenia la patent era l'anomenat Francesc Macià enginyer de camins que anys següents seria president de la Generalitat de Catalunya.

Així doncs, fent ús de la història hi havent observat les circumstàncies podries ser que els meus pilars centrals fossin de formigó armat; com també podrien ser d'una pràctica habitual portada a terme des de temps memorials, fets d'argamassa perquè no ens enganyem els primers en utilitzar el "formigó", si així ho puc anomenar, foren els romans, en les seves parets anomenades *opus caementicium*, on creaven una doble paret de mamposteria que més tard l'omplien d'argamassa, (producte format d'aigua + sorra + grava + cal + pedra puzolànica un element clau per crear aquesta hidraulicitat del formigó i major resistència).

Suposo que per l'època és un pel just que es fessin servir ciments artificials, però si que s'utilitzaven en aquelles dates des de feia 200 anys els ciments naturals creats per un jardiner francès (Monier, el qual l'utilitzava per crear jardineres de formigó).

Entre aquells pilars hi havia uns compartiments que aguantaven els grans esforços a flexió produïts per l'aigua sense utilitzar; un element tant evolucionat per els vostres temps com és el formigó armat llavors no va ser utilitzat per falta de tècnica,

construccions

JOAN MESTRE SL

C. Major, 32-3r • 43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 51 73

Cases i coses

i com que les coses s'havien de construir tant si com no es buscaven altres solucions que ara es fan d'altre formes. Abans feien amb unes voltes ceràmiques que anaven de pilar a pilar com si d'una paret bufada és tractés, capaç d'aguantar l'empenta de l'aigua, treballant tota aquesta com una compressió pura.

Per finalitzar-me ho feren de la forma més comuna per aquells temps: amb una gran cúpula de ceràmica sustentada per voltes tabicades, com diuen els paletes: "fetes de primes". Doncs bé d'aquestes en tinc unes deu crec recordar, unes en una direcció i d'altres en un altre i tots aquest nervis moren en el centre, per sobre tan sols una entrada per accedir a l'interior en un forma de triangle, perquè així i no en forma de quadrat, doncs crec perquè així no se'm deforma la obertura, queda totalment rígida i si nó penseu en un quadrat si el vull deformar el puc convertir en un rombe en canvi un triangle no el puc deformar els seus angles no permeten canviar la seva graduació, amb tot això m'acabaren la coberta amb una capa de varis centímetres de sorra.

Aquesta breu descripció d'alabances queden per terra quan ve el gran dia: el de la prova, i com sempre, per circumstancies de la vida, quan et penses que les coses van bé i tot és correcte, te n'adones que tot el que havies dissenyat i creat amb tanta il·lusió i entusiasme, no funciona! Tinc pèrdues d'aigua, i d'un dia per l'altre deixo de rebre visites, fins que em deixaren a l'oblit.

Fins que a mitjans dels anys 50, l'ajuntament del poble, com un d'aquells fitxatges de la lliga de les estrelles, pagaren la meua clàusula de rescissió, marcada per el meu propietari i vaig passar d'una sola mà a les mans de 600 persones.

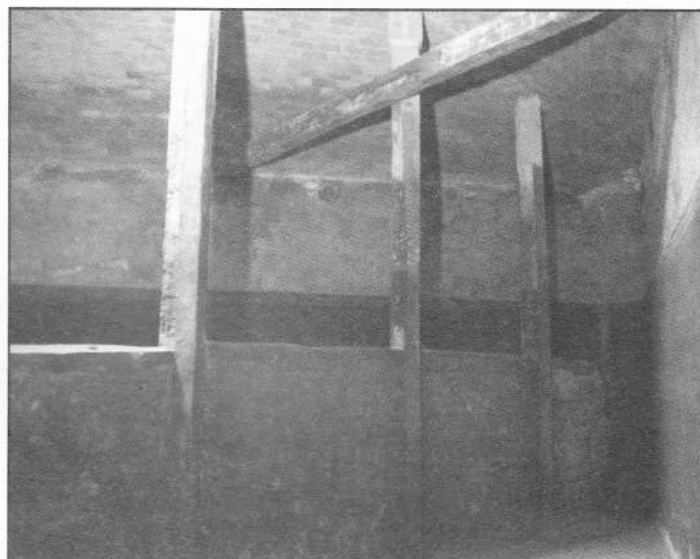
Amb coneixement dels problemes que tenia per donar les funcions, que per això vaig ser creat, varen anar a cercar la solució, i aquesta vingué de l'enginyer industrial de cognom Ventosa de la Diputació de Tarragona, on se li adjudicà un projecte que fou entregat el 1959, i que em feren una gran reconversió. Formava en part per l'entrada del formigó armat, llavors ja plenament instaurat, per tal de solucionar els greus problemes de la pèrdua d'aigua, també se'm va canviar la tipologia de la coberta d'on es van treure totes les sorres i es van posar teules ceràmiques damunt de la cúpula per a un alleugeriment d'aquesta i un reaprofitament més correcte de l'aigua.

Com he dit anteriorment, em van col·locar formigó armat en el meu interior per tal de minvar les pèrdues que tenia. Així doncs, varen crear unes noves parets que arribaren fins als 2,50 m, així assoliren la fita que s'hauria marcat i aconseguiren la nul·litat total de les fuites. Degut al pes que tenia la cúpula me la consolidaren, i aquesta es va substituir la sorra per teules ceràmiques, per així aprofitar d'una forma més directa l'aigua de la pluja. A més a més, se'n va reforçar amb un anell de formigó tot el lateral on s'hi repenjava la volta, perquè aquesta m'estava fissurant, fins i tot esquerdant part de la façana a causa de les fortes empentes.

A l'interior que agafava tota l'alçada de la qual m'havien previst uns 4 metres; ara l'aigua

tant sols arribaria als 2,50 m i al igual que les voltes ceràmiques que anteriorment he descrit com a parets bufades originalment també de quatre metres, ara es reduïen a la mateixa alçada que l'aigua, i per tan de dos compartiments que tenia per abastar el

poble passava a tenir-ne un i el compartiment que donava aigua a les fonts públiques ara desapareixia. Tot jo era una sola bossa que va donar aigua des de el 1974 al 1997, fins que un dia, sense saber com, anava donant aigua però no en rebia a canvi. Gota a gota la vaig perdre tota, fins a quedar a la soledat més seca i fosca, passant a l'oblit perquè algú m'havia substituït.

DAVID AYMAMÍ

NOSTÀLGIA DELS VELLs I CANVIANTS CARRERS DEL POBLE

Sóc la mare d'una de les nenes

que celebren enguany els seus 50 anys. La foto de les darreres on surto és de 1982, i tot just llavors, era jo la protagonista que complia la cinquantena. Els nostres joves potser no reconeixen la imatge del carrer, ja que la seva fesomia ha canviat subs-

tancialment després dels 25 anys d'aquesta imatge. Les pedres han deixat pas al ciment i moltes de les portes, portalades, horts, planetes... van deixar d'existir ja fa molt de temps amb la construcció del carrer Nou que havia de donar més obertura i llum al nostre poble. Tanmateix, en queda en el record el seu popular nom: "Les darreres de Cal Bruno", o almenys, en la memòria de la gent de la nostra generació. Les portes que es veuen o intueixen són les següents la verdosa del fons és la dels "Freginals de Cal Bruno", l'altra de la dreta és la de la "Planeta de Cal Ganxins" i la més propera a la meua imatge és la del Sr. Rector que ara està al carrer nou (doctor March).

MARIA HUGUET (RUFINA)

CALAPEIRONA
RESTAURANT

Carrer d'Àngel Guimerà, 1 43380 VILAPLANA
Telèfon 977 81 51 71

POEMA A LA MEMÒRIA DE LLUIS M. XIRINACS

*És molt fàcil viure contra el poble
És molt difícil viure amb el poble
Ens van tallar la soca
Hi ha nascut cents de rebrots*

...

Lluís Ma Xirinacs

Ferm rebrot d'una soca abatuda,
enardit per l'afany lluitador,
si callant, tu n'aixeques un poble,
d'oprimit s'alçarà vencedor.

En l'espai tot obert que et limita
el teu pas, mai les hores ni el temps,
del gran buit, trobaràs el seu viure,
contrapunt del passat i el present.

Si un barrots ara et veden l'entrada
en el lloc on tants dies fou teu,
quatre barres d'amor, or i flama,
seguiran el camí del teu peu.

El teu peu, dreturer, no vacil·la,
tot marxant en un ritme constant
fer un poble valent que ja vibra,
per un poble que ens dona les mans.

Si has trencat amb amor les cadenes
que et besaven amb ràbia el teu cos,
de l'afronta cruel que rebies,
es transformen les llagues amb flors.

Ompliran el record d'un "Captaire"
amb l'ajuda dels seus grans companys
tantes hores de pau afanyades,
tanta lluita durant anys i anys.

Si amb exemple d'amor ens ensenyes
a pensar, a sentir, i a lluitar,
enardits per lo just de la causa,
nostre pau, tornarem a guanyar.

Aquest poema que avui surt a llum a Lo Pedrís va sorgir com a resposta a diversa correspondència entre Xirinacs i jo, quan entre l'any 1976 i 77, aquesta figura cabdal dels drets i les llibertats del nostre país reclamava davant la presó model de Barcelona per l'amnistia dels presos polítics junt amb d'altres dos companys més i que van passar a la història amb el nom dels Tres Captaires. Arran de la recent mort de Lluís Ma Xirinacs, he volgut rememorar la seva figura glossant-lo de nou.

EZEQUIEL HUGUET

COMMEMORAR EL 1714 AMB AMBICIÓ DE 2014

L'estat políticoemocional de molt bona part de la societat catalana està tocat. De motius n'hi ha prou i la situació a hores d'ara es pot definir de moltes maneres.

Darrerament s'ha popularitzat, i molt, el terme del "català empenyat", un mot que explica abastament l'estat d'ànim de moltes persones que pateixen la mala prestació de serveis en la seva vida diària i els constants obstacles per poder desenvolupar la seva vida i expressió habitual amb normalitat. Uns sentiments que s'amaneixen dia sí i dia també amb continuades agressions a una forma col·lectiva de ser, negant-ne el dret a existir, negant-ne el sentiment i la seva expressió nacional. Dels trens a l'esport, de l'aeroport a les banderes, dels peatges a la llengua, de la capacitat de decisió política a l'ocultació de les dades econòmiques, del poc benestar a l'espoli fiscal, el comú denominador és el mateix. Són decisions polítiques de caràcter identitari. Perquè establir un sistema aeroportuari amb un centre de gravetat únic a Madrid, enlloc de diverses polaritats com a Alemanya o Itàlia és expressió de la identitat d'un Estat. Perquè començar un tren d'ample internacional entre Madrid i Sevilla i quinze anys després encara no haver-se connectat amb la resta d'Europa i el món és l'expressió de la identitat d'un Estat. Perquè comprometre's un govern a publicar les balances fiscals i encara no haver-ho fet és l'expressió d'identitat d'un Estat. Perquè escanyar els serveis socials, sanitaris, educatius, de seguretat, de transport i el desenvolupament econòmic, tecnològic i humà d'una nació pel fet

de no aportar-li els recursos i inversions que els ciutadans d'aquest territori ja han pagat amb escreix en impostos és un tret històricament identitari d'un Estat. Perquè el fet que el màxim governant d'un Estat digui Diego cuando va dir digo és un tret característicament identitari d'aquest Estat ...

Un any després de l'expressió democràtica de la sobirania del poble de Catalunya expressada en referèndum estatutari, els driblings, les males ganes, els frens, els menyspreus, els incompliments... a aquesta expressió democràtica són prou motius per a una sensació generalitzada de desencís amb aquest Estat, que no compleix amb la missió encomanada als estats moderns de protecció i garanties jurídiques envers els seus ciutadans.

Però el malestar és mala companyia i no pot imperar en una societat moderna i alhora en constant evolució com la nostra. Cal l'autocrítica, cal la reflexió, cal adaptar les estratègies, cal revisar les actuacions, de primer les polítiques, però també les socials i les personals... Però cal que aquesta fase no ens paralizzi i cal que deixi pas immediatament a redreçar aspiracions i a fer camí amb convicció i autoestima. Cal il·lusió amb ambició, cal voluntat de guanyar els drets i de superar els reptes...

Cal commemorar tots aquells que van lluitar el 1714 pels seus drets i llibertats, i cal honorar aquella derrota amb voluntat de victòria. Preparem ja una victòria democràtica i nacional per al 2014!

TOMÀS BIGORRA I MUNTÉ

LES CRÒNIQUES POÈTIQUES DEL PP

VILAPLANA

Jeus vora del riu com una dama vençuda i lassa

Vetllada per turons
a redós de llevantades
a l'abric de mestralades
lletjors i migjorns
i tens de rerafons
el baluern de les muntanyes

Vilaplana dama vençuda i lassa
del cor de tes entranyes
s'alça l'urc del campanar
fort viril servant
prest al plor i a les rialles
des del teu lloc prominent
veus passar la teva gent
tot brincant per les anyades

Vilaplana
dama vençuda i lassa
mostres al bell mig un profund solc
solc de fruita clivellada
dolça figa madurada
al sol del mes d'agost

Ací creixen els teus fills
entre cases desiguals
i pedres mal posades
ací els acomiades
lliurats tots a son destí
mentre tu vençuda i lassa
ets lliurada a ton llanguir
però mare abans de partir
dóna'm l'última besada

LO PEP PELAT

PLACIT

**ELECTRICITAT
FONTANERIA
CALEFACCIÓ
GAS**

Mas de l'Aleu, 14
43365 ALFORJA
Tels. 649200747 - 977816116

Àlex Masdeu i Font
Picapedrer i Restaurador de pedres i Gótic
Mòbil
625 558 356
mò
www.picapedrer.com
Correu electrònic
alex.masdeu@picapedrer.com
Carre Doctor March, 1 | 43380 Vilaplana

• Subministrament
de papereria
i escriptori

COMERCIAL REUS

4 a t r e

Pere Benavent, 23 - Tel. 977 75 7760
Fax 977 75 76 78
Fax comandes 900 65 66 67
43205 REUS

XIRINACS

Vint minuts d'atracadors aplaudiments acomiadaven a Lluís M Xirinacs de l'església de Sta. Maria del Mar. Al carrer punys alçats, cares silencioses i rostres encongits donaven l'últim adéu al Mestre Xirinacs.

Des dels anys seixanta era coneguda la seva acció compromesa al servei del país. Un país al qual no se li va permetre conèixer realment la figura de l'històric i culte militant.

Xirinacs havia estudiat magisteri, sacerdoci, filosofia i lletres, biologia, economia, física i sociologia.

Nascut en un entorn burgès el 6 d'agost del 1932, no és fins a mitjans dels anys 60 que comença la seva activitat antifrancista tot emprant com a model l'exemple de Gandhi.

Tothom mitjanament informat en política recorda les seves vagues de fam, o la carta que va escriure al mateix general Franco demanant-li que dimitís o els llargs mesos que va romandre davant la presó Model. Totes aquestes accions el varen portar a ser candidat en tres ocasions al Premi Nobel de la Pau. En una d'aquestes edicions el premi va recaure en un reconegut criminal de guerra jueu anomenat Henry Kissinger, impulsor del Club de Bilderberg, una de les societats secretes que mouen els fils del poder al món al qual Xirinacs havia dedicat anys d'estudi i de denúncia.

A la dècada dels 70 va ser empresonat en diverses ocasions, torturat, incomunicat i aïllat a fi efecte d'intentar doblegar la seva fermesa davant la policia feixista. Lluny del que pretenien els seus torturadors, Xirinacs va agafar un compromís més ampli i una popularitat que el va portar al senat espanyol. Allí va constatar les febleses de la classe política catalana i la duresa d'un estat, l'espanyol, que sempre ha tingut un tracte proxenetós amb la humiliada Catalunya i la indomesticable Euskadi.

Xirinacs, en aquest període i fidel a les seves idees, defensa la separació de l'església i l'estat, no reconeix el nou règim sorgit del franquisme, aboga per una confederació de repúbliques Ibèriques, estripa el carnet d'identitat espanyol i creu necessari portar a judici als militars feixistes que tenien delictes de sang pendents des de l'any 1939. Contràriament als seus propòsits, la classe política catalana intervingué en l'elaboració de la constitució espanyola, i donà suport a la monarquia borbònica secularment genocida amb Catalunya.

Amb els anys i a través de la constitució espanyola, s'ha legalitzat tot l'aparell militar seguidor del feixisme i l'obra del franquisme a Catalunya.

Aquest fet va

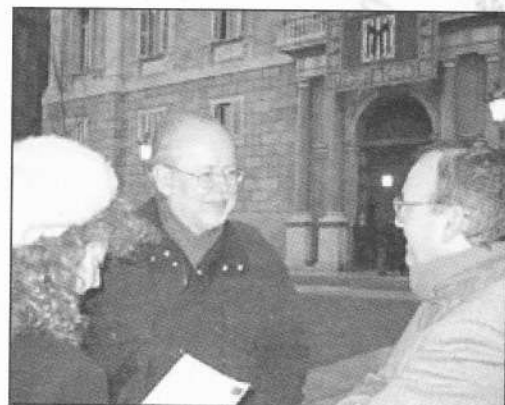
enfrentar Xirinacs amb la classe política catalana i per tal motiu va ser marginat dels mitjans de comunicació i de la vida pública del país.

A partir d'aquell moment es dedicà molt més a l'estudi, a l'activitat docent i a la investigació de nous models globals de funcionament de la societat. Alguns dels seus llibres contenen autèntics secrets d'estat. S'interessà molt en desvetllar quin és el poder real al món i quin és el poder visible.

Xirinacs, combatut a Espanya, oblidat a Catalunya, és ja un referent per a la història. Va plantar cara als poderosos, tant a la cúria religiosa catòlica de la qual en va formar part com als aparells judicials i militars espanyols. La seva actitud el portà a patir el buit d'una classe política catalana que malgrat tenir el mateix punt de partida que Xirinacs ha anat renunciant als principis de sobirania que reclama, potser cada vegada amb més força, aquest poble, que el proper 2014 portarà 300 anys d'ocupació.

Vaig tenir la sort de compartir moltes converses amb Xirinacs, home terriblement alegre, d'una exquisida senzillesa i d'una autoexigència i fermesa interior incombustibles. Ara que se n'ha anat pels boscos d'Ogassa, a la Catalunya profunda que ell va estimar tant, penso que algun dia, quan a les escoles d'una CATALUNYA INDEPENDENT es parli de qui varen ser els botxins d'aquest país durant segles no es podran oblidar els noms de Felip V, el General Franco o Manuel Fraga; però quan es parli de dignitat i valentia a l'hora de defensar aquest país serà imprescindible recordar, entre d'altres, a Francesc Macià, Quico Sabaté, Pau Casals o Lluís M. XIRINACS.

XAVIER JOANPERE I OLIVÉ

iberCaja

VIALMA, SAT
Esclofolladora d'avellanes

Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14 • 43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
c-e salsa@maptel.es

LA DIVA SENSE OMBRA

Una vegada un periodista preguntà a Maria Callas què pensava de Renata Tebaldi, la seva més acèrrima rival artística; ella respongué el següent "Mirin: no parlem més de tonteries. La senyora Tebaldi és coca-cola jo sóc xampany francès". Podem doncs pensar que la Callas era el prototip de soprano pretensiosa, protagonista tant de l'òpera com del seu entorn social i defensora, com una lleona, d'aquest cercle elitista si se sent atacada; o realment podem parlar d'una de les millors sopranos del segle XX que sabia que ho era..

El diumenge 16 de setembre ha fet trenta anys que la diva grega va morir sola al seu pis de París amb tan sols 54 anys. Si més no una mort romàntica: abandonada i traïda pel seu etern amor, Onassis; totalment retirada dels escenaris i amb una veu que no tenia res a veure amb la que havia tingut la gran Callas; realment aquesta diva que ho va donar tant a l'òpera va morir consumida en un immens pis de París (tal i com diu a l'ària del primer acte Violetta Valery a *La Traviata* "In questo popoloso deserto che appellano Parigi, che spro or più? Che far degg'io?"). Tot i així un final que ens pot recordar a les heroïnes de les grans tragèdies dels dramaturgs de la Grècia clàssica, d'on Maria Callas descendia, tragèdies versionades de mil formes diferents a l'òpera; *Medea*, *Norma*, entre tantes d'altres inspirades en aquests personatges que crearen Èsquil, Sòfocles i Eurípides.

De fet no tant sols la mort d'aquesta diva la relaciona amb les heroïnes de la literatura. La seva vida gira en torn d'elles, ja que si es parla de la Callas es parla de Tosa, de Violeta, de Lucia, de Norma i de tantes altres heroïnes de l'òpera. Callas refusava la teoria de Descartes que deia "Penso, per tant, existeixo"; ella en modelà una paraula "Trebalo, per tant, existeixo". I es que Maria Callas va dedicar en cos i ànima (mai tant ben aplicada aquesta expressió) la seva vida a l'òpera. Moltes persones que la van conèixer i que n'eren amics deien que la Maria era un enigma amagat darrera aquell rostre misteriós, que de fet era el rostre de les heroïnes que encarnava gairebé cada nit als escenaris. La gent del seu entorn coneixien a la Callas, que de tant de cantar i interpretar els sofriments dels seus personatges, s'acabà convertint en un d'ells. Maria Callas és un mite, la diva sense ombra. Única.

Quan algú sobresurt tant com va sobresortir al món de l'òpera Maria Callas, solem aplicar aquest fet a un do. La Callas tenia un do. Però un do treballat. No podia confiar únicament amb aquest talent innat per fer ús de la seva veu. Maria Kalegero-

poulos va haver de treballar molt per arribar a ser Maria Callas, i ja sent la que més tard es coneixeria com la divina treballava insaciablement per continuar sent una heroïna (tots els cantants que van cantar amb ella coincideixen en dir que sempre era Maria Callas la primera en arribar als assajos). De fet durant els anys que va viure amb Onassis va abandonar gradualment els escenaris, fins que va perdre la veu. Per tant l'armador multimilionari, compatriota de la diva, va ser transcendent en el món de Maria Callas. Hi ha una famosa fotografia

on Onassis fa un petó a la mà de la Callas, que llavors encara estava casada amb el seu primer marit, Meneghini. En aquell moment començà la tragèdia d'aquesta heroïna de l'òpera.

Una de les obres més famoses d'Eurípides, un dels tres grans tràgics grecs, va ser *Medea*. Aquesta era una bruixa que, des del punt de vista grec, vivia als confins del món, la Còlquida (situada a la punta oposada del Mar Negre i per tant separada per la gran Grècia hel·lènica pels temuts estrets del Bòsfor i des Dardanel). Ella i el seu poble eren protectors d'una joia provinent de Grècia. Un velló d'or pur amb poders sobrenaturals, que temptà al grec Jasó a robar-lo per tal de poder recuperar el tron de la seva terra, que quan era tan sols un nen li havien arrevatat. Jasó arribà a la Còlquida i enganyà al seu rei, pare de Medea, i s'allotjà al seu palau com un hoste més. No podia passar altra cosa que Medea i Jasó s'enamoresin desesperadament, fins al punt que la bruixa traís al seu poble de tal manera que a la nit que el seu amor decidí robar el velló ella escorxà al seu germà, hereu del regne, per entretenir al seu pare, el rei de la Còlquida. Així aconseguiren tornar a Grècia i arrevatar el tron al tirà que l'havia pres. Jasó i Medea tingueren dos fills. Però la felicitat de la bruixa es trencà quan Jasó s'enamorà d'una altra noia. Medea, embogida, traïda, humiliada, però sobretot desesperada d'amor, matà als dos fills que havia tingut amb Jasó per venjar-se de la seva desgràcia.

Aquests són la Callas i l'Onassis. La diva sacrifica els seus debuts als escenaris per amor a l'armador grec, i progressivament va anant perdent la veu per falta de pràctica. I com tothom sap la Callas va ser traïda pel que semblava l'home amb el que compartiria per sempre més la seva vida. Quin va ser el sacrifici? Una veu que expressava emocions.

Certament la veu d'aquesta diva incomparable, que posseïa un timbre especial (fins i tot lleig) i que Luchino Visconti el va definir com un timbre amb un rerefons dramàtic, tenia el magnífic poder d'amotllar-se en qualsevol rol operístic i transmetre al públic els sentiments precisos que podia sentir l'heroïna que cantava. Un bon exemple d'aquest poder es troba a les interpretacions que la Callas va fer de *La Traviata* de Giuseppe Verdi.

Dins els grups de les veus femenines hi ha les contralts, que posseeixen un registre més greu, les mezzosopranos, amb un registre intermig, i les sopranos que són les veus més agudes i per tant les que gairebé sempre són protagonistes. Dins el grup de veus sopranos n'hi ha moltes d'altres com la soprano lleugera, la soprano de coloratura o la soprano lirico spinto. La gran dificultat per una soprano a la famosa òpera de Verdi és que en cada acte a de fer ús d'un d'aquests matisos dins del

ASSOCIACIÓ DE JUBILATS I
PENSIONISTES DE VILAPLANA

C. del Casal, 3 • 43380 VILAPLANA

grup de sopranos. Al primer acte ha de ser una soprano lleugera, amb gran agilitat vocal i uns aguts molt rics; el segon acte requereix una soprano lírica, amb un timbre més fosc i dens; a l'últim acte la soprano s'ha d'enfonsar al registre de soprano dramàtic, una veu poderosa i expressiva amb uns greus molt rics, i tal com deia la mateixa Maria Callas saber representar la "tonalitat malaltissa de la veu". En aquesta òpera seria ideal doncs que en cada acte sortís una cantant diferent que pogués exprimir amb major riquesa el registre que expressi millor els sentiments de Violetta Valery.

Amb Maria Callas no calia. El poder expressiu de la seva veu era tal que en cada acte era perfecte, i al final de l'òpera, en el famós fragment "*E strano! Cessarono gli spasmi del dolore!*" la Callas es convertia en la diva absoluta.

És per aquesta absoluta perfecció expressiva en qualsevol dels seus rols, que abarcaven una multitud d'estils que poques sopranos han pogut aconseguir amb tanta amplitud, i que anaven des del bel-canto, amb papers com Norma o Lucia di Lammermoor, fins a papers wagnerians com el d'Isolda, unida a una perfecció tècnica amb un gran domini de la coloratura

(gran agilitat vocal) i uns dots interpretatius i una presència escènica impactants, que la lletjor i asprositat del seu timbre queden solapats sota capes i més capes de genialitat. Fins i tot aquesta veu tant característica de Maria Callas encara la fa més especial, més misteriosa.

Tot i així recordem el que va dir Visconti: la veu de Callas està tenyida per una pàtina de drama. Certament les verdaderament grans interpretacions de la Callas es troben en els papers de Norma, Lucia di Lammermoor, Violetta Valery i Floria Tosca, tots quatre situats al cim del drama operístic (sense anar més lluny totes moren).

Aquesta era la Callas, una diva sense ombra que per unes poques hores es convertia en una heroïna i sentia ràbia d'amor com Norma, o una impotència horrorosa com la Violetta, o embogia fins al suïcidi com la Lucia, o matava com Tosca.

Aquest article és un petit homenatge a una diva, o més ben dit la diva que va revolucionar el món de l'interpretació operística. Un homenatge a una veu única. Irrepetible.

BRUNO ANGUERA GARCIA

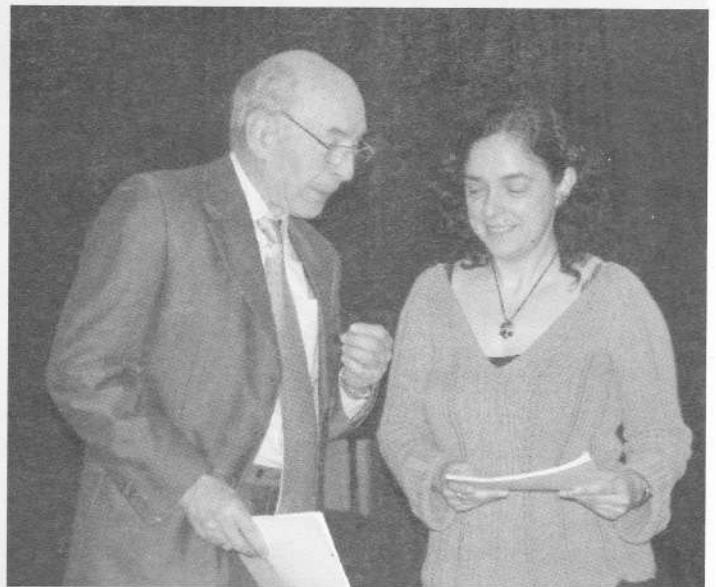
JAUME MARINÉ OBTÉ EL PREMI DE NARRATIVA EL MIRADOR A ALFORJA

El passat diumenge 22 d'abril va tenir lloc el veredict públic i lliurament de premis del 45è Certamen Literari i d'Assaig de la Vila d'Alforja, que actualment organitza l'Ateneu Cultural Josep Taverna de la veïna localitat. Els premis del Certamen són el "Puigcerver" de poesia, el "Mirador" de narrativa i el "Josep Fusté" d'excursionisme i narrativa de viatges (aquest darrer bianual, s'alterna amb el "Ramon de Ganegot" d'assaig de temàtica alforjenc).

Fou precisament en un d'aquests premis, el Mirador, de narrativa, dotat amb 200 euros i l'edició, en què el guanyador fou l'autor vilaplanec Jaume Mariné amb l'obra "FRAGMENTS", un deliciós conjunt de quatre narracions que ens descriuen la quotidianitat de la vida en un poble rural, fets amb molta gràcia, enginy i una gran sensibilitat; valors que el jurat volgué recalcar especialment.

Els actes quedaren emmarcats dins de la 15ena Setmana Cultural de Sant Jordi, en el cicle que l'entitat organitzadora denomina "Primavera Cultural de l'Ateneu". I després del veredict i lliurament de premis hi hagué el tradicional dinar literari de Sant Jordi, amb participació dels premiats.

El Certamen, que és un dels més antics dels que se celebren a Catalunya, va néixer com a Concurs Literari l'any 1962 dins dels Aplecs Catalanistes que aquells anys se celebraven a La Selva del Camp i Alforja, sempre amb problemes de censura i amb les autoritats polítiques de la dictadura en permanent vigilància i prohibicions. Aquells Aplecs portaren a les nostres comarques el llavors incipient moviment de la "Nova Cançó". I com a exemple d'intellectuals compromesos amb el moviment, el tenim en el mateix president del Jurat del concurs alforjenc, el Sr. Joan Triadú... i entre els primers premiats hi trobem un aleshores desconegut Miquel Martí i Pol, Montserrat Roig, etc.

Acte de lliurament de Premis / Premi Mirador 2007: Al Sr. Jaume Mariné. Al local social de l'Ateneu Cultural Josep Taverna, d'Alforja. Juntament amb el Sr. Jaume Mariné hi apareix la Vocal de Seccions de l'entitat i Responsable de la Secció de Llengua i Literatura Sra. Diana Salvadó.

Des d'aleshores el Certamen -que no ha deixat de celebrar-se mai- ha passat per diverses etapes... i fins a l'actualitat en què, mantenint un modest pressupost, se ceneix a la promoció d'autors locals i a la descoberta de nous valors, sempre, però, amb una altíssima exigència de qualitat.

El Certamen, mai ha comptat amb cap ajuda pública (ni local, ni provincial, ni nacional) de cap mena.

LA REDACCIÓ

PROHIBIT PENSAR (II) – LA CENSURA

En el capítol anterior –caram quina frase de culebrot-parlàvem en quatre línies del cinema de propaganda i com que cal complir allò que es promet en aquesta ocasió parlarem de la censura, una altra manera de fer-nos pensar –o almenys provar-ho- de determinada manera, en aquesta ocasió a través de la prohibició de certes idees poc proclius a qui reté el poder.

Hom pot pensar que la censura només és pròpia del règims dictatorials però ens enganyariem. La censura existeix des de la mateixa creació del cinema ja que no cal la prohibició o el retall d'una pel·lícula per impedir-ne l'accés. De fet podríem considerar la utilització de les tisores en el metratge com la forma més matussera de censura.

Resulta evident que el cinema és, tant en la seva vessant de negoci com d'art, un espectacle adreçat a les masses i la seva producció no acostuma a ser pas barata. Això fa que calgui anar en compte amb allò que es relata per tal de poder arribar a la major quantitat de públic possible i això fa que el propi autor es coarti en el procés de creació tot i que sempre existeixen persones que intenten transgredir amb major o menor fortuna artística els usos i costums establerts per la societat.

Resulta curiós assabentar-se que la censura als Estats Units fou promoguda pels mateixos productors de cinema i no per l'estat mitjançant el codi Hays –bé, una miqueta de cullerada sí que hi va posar l'estat tenint en compte que el senyor Hays era un líder republicà, ves quina sorpresa-. El codi Hays definia allò que podíem o no podíem veure a la gran pantalla. A grans trets consistien en unes limitacions que restringien certs continguts violents o morals. El codi tingué una vigència de trenta anys fins a ser abolit a finals dels seixanta pel l'actual qualificació per edats.

No us penseu que els productors tinguessin una ment massa puritana –que també, perquè algunes de les estrelles del cinema mut tenien una vida que rigui-se'n vostè de la Paris Hilton i resta de colla actual-. El codi Hays i la qualificació d'edats tenen una altra vessant, la proteccionista ja que la majoria de produccions europees i independents violaven el codi –normalment per qüestions de sexe i no de violència, ves per on- i per tant no podien exhibir-se als Estats Units o bé havien de fer-ho en circuits molt reduïts i especialitzats. Tot plegat perfecte per les anomenades *Majors* que així eliminava la major part de la competència. Aquest fou el cas de *¡Átame!* (1990) de Pedro Almodovar, relegada al circuit de sales per a adults altrament dites pornogràfiques no sense poca polèmica.

És clar que també utilitzaren el recurs de la tisora quan va convenir. És el cas per exemple d'*Espartaco* (1960) en que fou censurada una famosa escena entre Lawrence Olivier i Tony Curtis en que divagaven sobre el plaer de menjar ostres i cargols amb un evident doble sentit. Si la veieu actualment –tant en versió original com doblada- podreu apreciar el canvi en les veus a causa de la recuperació d'aquella vella i polèmica escena.

També existeix la possibilitat de posar molts problemes a qualsevol producció considerada poc recomanable. Per exemple, l'exèrcit nord-americà ajuda a qualsevol producció que cregui procliu als seus interessos i margina a les que critiquin la institució. Tot i que no parlava directament del seu exèrcit, *Senderos de Gloria* (1957) va haver de rodar-se a Alemanya davant dels problemes que va trobar per fer-ho als Estats Units i a França. Marginada del premis Oscar i mig arraconada per la seva pròpia productora, segurament el millor film antimilitarista de la història no va estrenar-se fins al 1975 a França i el 1986 a Espanya.

I ja que hi som acabem amb Espanya on durant més de quaranta anys vam tenir l'oportunitat de gaudir d'aquesta institució en primera persona. Aquest és un dels altres problemes que es deriven de la censura. Saber que el teu treball pot ser prohibit feia que només es produïssin i fins i tot que es pensessin un cert tipus de produccions poc crítiques amb l'entorn social i només amb una bona dosi d'enginy podia evitar-se alsensors. Així tota una generació de cineastes quedaren coartats i restringits a un tipus de cinema que ara coneixem amb el despectiu adjectiu d'"españoladas", segell que encara arrossega la indústria ibèrica, algunes molt ben acollides pel públic de l'època val a dir.

La censura espanyola, llegendes urbanes a banda, tingué moments d'especial brillantor. Només recordar un parell d'exemples dels més coneguts. A *Mogambo* (1953), per evitar una possible relació adúltera, convertien un matrimoni en... germans. És clar, que podies pensar que la gelosia del "germà" era afany de protecció però els petons i abraçades entre ells resultaven estranyament poc fraternals. Devien pensar que l'incest era millor que l'adulteri.

Per altra banda, recordaran que a *Els Dotze del patíbul* (1967) un grup de soldats empresonats per crims diversos iniciaven una missió suïcida. Doncs bé, resulta que un d'aquests soldats condemnats s'anomenava Victor Franko. Un militar canalla engarjolat i amb aquest cognom?. Ni parlar-ne, aquí el soldat es va anomenar Frankie i aquí pau i després glòria.

I què dir dels llegendaris viatges a França per veure cintes com *L'últim tango a París* (1972) o *Emmanuelle* (1974). Bé, potser en un futur podríem parlar d'aquestes aventures eròtico-festives i del cinema del "destape" que van marcar a tota una generació. Que n'eren d'innocents!.

JOAN M. ROVIRA

Caixa Tarragona

Rutes per a caminar

BAIXADA PEL GRAU DE LES MARRADES

No m'he pogut estar de fer una petita ressenya sobre aquest grau, ja que malgrat que el final queda una mica penjat, l'itinerari i les vistes són força boniques.

Aquest cop l'inici de l'excursió és als plans de Nebot, on podem arribar en cotxe per la carretera que va a Prades, o bé a peu, pujant pel camí de les Tosques – camí dels Cingles, o pel GR 172 des de l'ermita del Mas de l'Anguera.

D'esquena a la carretera, agafem la pista que hi ha al nostre davant, hi ha marques blaves i grogues. Més endavant, la pista es bifurca, nosaltres anirem cap a la dreta, seguint uns triangles de color groc. Aquestes pintades són les que seguirem a partir d'ara. Una mica més endavant, a la nostra dreta surt un senderó, l'entrada del qual està marcat amb fites. Primer va pla, però després baixa ràpidament pel mig del cingle i la roca pelada. Aquest sender no és aconsellable si ha plogut o està humit. Passarem per sota d'una esclavissada.

Sense gairebé adonar-nos-en hem deixat de trepitjar l'estrat calcari i ens trobem baixant pel de gres vermell. Ja bastant avall, veurem que el sender es bifurca, davant mateix tenim un conjunt de rocs vermells. Els triangles grocs se'n van decididament cap a l'esquerra, de pla, per entremig d'un bosc espès gràcies al sol i a la humitat dels barrancs. Nosaltres, però, hem de seguir avall. Abandonem, doncs, els triangles grocs i a partir d'ara caldrà que ens fixem en fites de pedres i algunes marques de color vermell.

Si no ens hem perdut, farem cap a una pista. Si hi continua havent-hi marques vermelles, cal que les seguim, en el moment en què es perdin definitivament pot ser útil tenir a les mans el nou mapa de la Piolet *Cingles de la Mussara* o la segona edició actualitzada del *Muntanyes de Prades* (de la mateixa editorial) i orientar-vos fins al mas de Vallverdú i al mas d'Anguera. Arribar d'aquí a Vilaplana és fàcil.

I ja que ha sortit el tema dels mapes, doncs, això, que l'editorial Piolet ha tret una edició actualitzada del mapa a escala 1:25.000 del *Muntanyes de Prades* i una novetat: un mapa dels cingles de la Mussara a escala 1:15.000, que té els límits entre Castillejos, Mont-ral, Capafonts i el Puig d'en Cama.

En ambdós mapes hi surt senyalitzat el grau ferrat per on vam passar a l'excursió "Anem cap a la Cova Llarga i un grau ferrat", que ja té nom: grau de la Trencanous. En canvi, no hi surten ni el camí de l'Albiol per on vam pujar en l'últim número, ni tampoc el sender amb triangles grocs que hem abandonat en l'excursió d'avui.

ESTER BORRÀS GIOL

*Grup de
Teatre
de Vilaplana*

pintura decorativa

**Alvar Juanpere
Olivé**

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 REUS
Plaça de les Províncies, 1
43840 SALOU

BAR

- VARIETAT DE TAPES
- ENTREPANS
- LLESQUES
- ESMORZARS

Carrer del Casal, 3 • Tel. 977 81 56 52 • 43380 VILAPLANA

NOVAMENT JORNADES CULTURALS

Un estiu més hem tornat a revalidar al nostre poble les que d'uns anys ençà coneixem com a Jornades Culturals; un seguit d'accions, espectacles i actes que ens serveixen per dinamitzar Vilaplana al voltant de la cultura i l'esbarjo durant els mesos de l'any en què tots vivim més de cara al carrer, per gust, perquè les vacances ens hi ajuden o, fins hi tot, en alguns casos, perquè la xafogor de casa gairebé ens hi obliga.

Segui com sigui, el passat 6 de juliol es van iniciar les Jornades en la seva edició de 2007, amb l'exposició fotogràfica "Els rentadors, espai de dones" i la presentació del llibre "Fem safareig! De les bugaderes a les rentadores: Treball i socialització femenina als rentadors", a càrrec de Dolors Joanpere i Isabel Martínez, les seves autores.

La Dolors, la Isabel i la Magda donant el tret de sortida de les Jornades Culturals. Foto Àlvar Fortuny.

L'endemà, al pati de les Escoles, vam poder gaudir de l'espectacle de teatre i música "Cheek to Cheek" a càrrec de la companyia Copi Rait.

El 8 de juliol, el Casal Vilaplanenc va contribuir en la campanya "Mulla't per l'esclerosi múltiple" a les piscines del Casal, i la participació de grans i petits va ser prou reeixida.

El següent cap de setmana, 14 i 15 de juliol els vam ocupar en l'exposició de pintures de la Fina Veciana "La forma dels instants", una conferència que portava per títol "El món dels rellotges de sol", a càrrec de Josep Rabascall, per als més petits, una "Sessió de contes" per Martina Contacontes i, per acabar, amb un caire més altruista, a la Sala Parroquial va tenir lloc la campanya voluntària de donació de Sang organitzada per la Creu Roja.

L'escenari de l'Església de Santa Maria va acollir, el 29 de juliol, un magnífic Concert Líric a càrrec de la soprano Mercè Mestre, la pianista Heidrun Bergander, i la rapsoda Dolors Esquerda. Deixeu-nos dir que l'èxit de públic va ser total!

Finalment, el que ja comença a ser tradicional SOPAR A LA FRESCA, amenitzat amb l'actuació musical del Duo Maverick, va cloure les Jornades el 25 d'agost, en el marc del passeig de La Mussara.

Actuació de la soprano Mercè Mestre a l'església de Sta. Maria de Vilaplana.

Des de la Casa de Cultura agraïm a les entitats i persones particulars que ens van donar suport la seva col·laboració perquè els actes fossin possibles; a tothom la participació en aquestes Jornades del 2007 i, tant als uns com als altres, us convidem a retrobar-nos el proper estiu per gaudir novament de les activitats i actuacions que aquesta cita ens ofereix, sempre en l'entorn del nostre poble i d'una forma lúdica i harmònica.

Gràcies, novament, per ser-hi presents, i fins l'any vinent.

CASA DE CULTURA

Visites a l'exposició fotogràfica "Els rentadors, espai de dones" Foto Àlvar Fortuny.

VILAPLANA ESTRENA CASAL DE JOVES

L'Ajuntament de Vilaplana ha decidit apostar fort pels joves perquè són el futur del poble. Amb aquesta finalitat, hem realitzat tot un seguit d'obres a la planta baixa de la Casa de Cultura per tal de crear el Casal de Joves, que han tingut un cost de poc més de 27.000€.

Les obres han consistit en l'adequació del local i l'equipament de mobiliari, per tal de dotar el col·lectiu de joves d'un espai que actuï de punt de trobada i, alhora, permeti satisfer les seves inquietuds.

Es tracta d'un local d'uns 90 metres quadrats distribuïts en tres espais: un per a joc col·lectiu, un altre de reunió i l'altre equipat amb jocs de taula i ordinadors connectats a internet.

El Casal de Joves és un equipament destinat a tots els joves d'edats compreses entre els 14 i els 25 anys per realitzar-hi activitats juvenils com ara estudiar, llegir, jugar o comunicar-se, i és també una porta oberta a l'exterior. En definitiva, és un lloc ideal per formar-se com a joves i com a persones.

Per qüestions d'ordre, s'han fixat unes normes bàsiques de funcionament del Casal, i els joves s'han compromès a complir-les per assegurar una bona relació d'enteniment i veïnatge.

La inauguració d'aquest Casal de Joves es va dur a terme el passat divendres dia 3 d'agost. A l'acte d'estrena d'aquest equipament, que és desitjat per molts pobles, hi va assistir força públic, joves i de no tan joves. El local va quedar petit per acollir totes les persones que s'hi van aplegar.

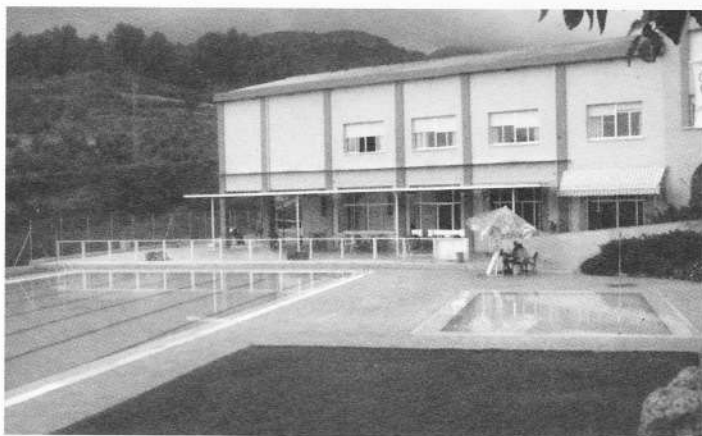

Després de l'esforç realitzat per l'Ajuntament per convertir el projecte en realitat, i també de la constatació de l'acollida excel·lent que ha tingut entre els joves, només cal esperar que els nois i les noies facin un bon ús de les instal·lacions i que en gaudeixin plenament, cosa que contribuirà a la seva formació integral i equilibrada com a persones.

Finalment, vull destacar que els diferents punts de vista i els debats previs que van servir per definir i perfilar el projecte han ajudat força a la seva implantació i posada en marxa. I vist el seu funcionament, crec sincerament que la creació del Casal de Joves ha estat un bon encert.

Joves de Vilaplana, endavant!

TOMÀS BIGORRA I MUNTÉ - Alcalde

A la Neus Trillas Olivé, veïna de l'Aleixar i que ha sigut la socorrista de la piscina de Vilaplana aquest estiu, li hem preguntat com ha anat la temporada d'estiu a la piscina del nostre poble.

Ens ha explicat que la seva feina és vigilar el comportament de les persones per si algun fet o activitat perillosa pot comportar algun tipus de perill, tant per a la persona en sí com per a la resta d'usuaris de la piscina. Aquest estiu, i d'això en podem estar contents, no ha hagut de fer cap actuació.

El que si ens explica és una sèrie d'actuacions no massa correctes i que se succeeixen de forma repetitiva per part d'un sector

L'ESTIU A LA PISCINA.....

d'usuaris de la piscina. Aquests fets són: tirar-se a la piscina fent tombarelles enrere, tirar-se a la piscina petita quan ja no se'n té l'edat, jugar a pilota (i no es refereix a la de plàstic); fets que poden comportar un perill i també una molèstia per a la resta de persones i caldria anar més amb compte. Ah, i sobretot, no es pot fumar a la piscina!

Quant al respecte que tenim els Vilaplanencs a les normes bàsiques que cal complir com ara treure's les sabatilles a l'entrada, dutxar-se abans de banyar-se i que els menors no vagin sols, comenta que en general som molt respectuosos, i especialment tenim cura dels menors. Els únics problemes que s'ha trobat ha sigut amb persones que no són del poble.

Es veu que aquest estiu hem anat força a la piscina, especialment per la tarda. Comenta que a finals d'agost sempre es queda sola; molt poca gent va a banyar-se, i és clar, l'horari que fa de 12 a 20 h (hi ha persones que li comenten que ho voldrien allargar), se li deu fer una mica llarg.

Però per damunt de tot ens diu que aquest estiu s'ha trobat molt a gust fent de socorrista a Vilaplana!

Segur que tots nosaltres també li agraïm la seva feina.

LA REDACCIÓ

VILAPLANA

Notícies

FESTIVAL D'ESTIU

El passat diumenge 26 d'agost vam organitzar el nostre festival d'estiu.

Des del primer moment vam pensar en fer alguna cosa diferent a la dels altres anys i quan sens va acudir representar aquesta pel·lícula vam trobar que seria difícil perquè és molt diferent el cinema del teatre i més encara d'un musical, però finalment ens vam decidir a fer-ho, perquè, què hi pot haver més divertit que representar la teva pel·lícula preferida davant de centenars de persones? Només preteníem passar les tardes d'estiu de la millor manera.

Els primers dies ens vam agobiar una mica perquè vam haver d'escriure i retocar el guió, vam haver de buscar actors perquè no hi havia gaires aspirants al paper de protagonista, vam muntar els balls, comprar la roba ...

Després tot va ser més fàcil perquè els nens i nenes es portaven molt bé amb nosaltres i hi havia molt bon ambient.

Pocs dies abans del festival ens costava dormir i tots els somnis apuntaven al fracàs però fins al moment de sortir a l'escenari no estàvem gens nervioses.

Des de dins es veia molt verd i quan sorties a l'escenari veies que el públic parlava molt ,ja que no ho entenia.

Hi van haver fallos, però estem molt orgulloses , no de com va sortir ,sinó de que va ser una de les poques coses que ens vam proposar i que vam fer.

Gràcies a tots ,

AINA,SORAYA,MAGDA,GINA,CLARA I MIREIA

Genís Torres Aymamí, S. L.

CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA

GRUP DE COLÒNIES L'ALZINA RODONA

Del 4 al 10 d'agost a "Ca Manxol" - (Rasquera)

Aquest any el grup de Colònies l'Alzina Rodona, amb un total de 58 nens i 17 monitors, ens em endinsat a les terres de la Ribera d'Ebre, a la població de Rasquera, durant set dies, on els nostres nois i noies es van trobar amb uns misteriosos investigadors que ens van fer viatjar a través dels somnis, vam viure llargues hores de pati, viatjant entre constel·lacions i planetes, fent instruments per el gran concert, patint aventures d' Indiana Jones que ens endinsava a recuperar les claus que ens portarien a l'eternitat dels bons somnis amb una excursió a Miravet tot traspasant el Riu Ebre pel pas de la barca. El festival mundial ens va portar una feina impressionant tot preparant-nos per representar teatre, mímica, balls de bastons, titelles i circ. El pirata barba negra ens va portar a l'illa del tresor tot i que per aconseguir-ho vam haver de patir un dels seus sabotatges, vam acabar ben remullats i vam descobrir que el millor tresor és mirar-nos els uns els altres i valorar tot els que ens envolta. L'últim dia, l'efecte màgic dels investigadors s'havia acabat i tot tornava a la normalitat, però abans que ells desapareixessin ens van dir que mai deixéssim de somniar i que allò que volguéssim ho desitgéssim com la pròpia realitat.

Després de viure i conviure, de plorar i de riure, els dies van passant i la realitat de fer ressorgir l'essència de les colònies de set dies es veu realitzada amb aquests 34 anys de vida del grup, però el dia s'acaba i les motxilles s'han d'anar muntant per retornar a les realitats.

i dies després veuràs nens i nenes pel carrer, cantant aquella cançó, ho ballant o et preguntaran...On anem l'any que ve, podré vindre, farem més dies?

Preguntes que t'emocionen i t'il·lusionen, preguntes que et fan creure en la convivència, en treball, en el lleure i sobretot en els nois i noies que un tal dia del mes d'agost agafen la motxilla, pugen a un autocar, i esperen sorpreses i aventures, i et donen forces per seguir preparant colònies i activitats per aquests nens i nenes que ens estimem tant.

Un petó Ben fort

GRUP DE COLÒNIES L'ALZINA RODONA

CASAL D'ESTIU

Un conte pels nens i pels adults
L'Albert, la Vanessa i l'Ainhoa us
volem explicar un conte...

Una vegada en un poble molt petit anomenat Vilaplana i vivien molts nens i nenes de diferents edats, que quan arribava l'estiu decidien començar a sortir tots junts al carrer per passar-s'ho bé.

Hi havia també al poble dos noies i un noi ja una mica més grandets que un bon dia van decidir fer alguna cosa per aquest munt de nens i nenes que a l'estiu passejaven pel poble i van preparar el Casal d'Estiu.

El Casal d'Estiu era un lloc on s'hi podien fer infinitat de coses... Allí podien jugar, conèixer altres nens que no coneixien, riure, saltar, ballar, córrer, aprendre, ajudar-se, descobrir coses, somiar... i en definitiva fer tot allò que fan els nens! Molts nens i nenes del poble s'hi trobaven cada matí durant els dos mesos d'estiu, i disfrutaven fent activitats de tot tipus, a més a més d'anar a la piscina i fer una estona de la feina de l'escola perquè també és important.

Aquell any 2007 però, el Casal d'Estiu va ser diferent, perquè aquell noi i aquelles noies més grandets s'hi van posar amb moltes ganes i estaven disposats a fer qualsevol cosa perquè fos un estiu especial. Cada dia els nens i nenes i ells es reunien a la Sala de Cultura gairebé tot el matí. Algunes setmanes eren 20, d'altres 30 i d'altres eren 12, però sempre s'ho passaven d'allò més bé.

La primera setmana d'estiu van poder conèixer el *Peix Irisat* que els va fer companyia cada dia durant tot el Casal.

Cada dia un nen o nena el prenia cap a casa perquè no passes la nit sol, i el van cuidar molt bé. També aquella setmana van poder pintar uns murals molt grans, van poder fer clauers amb una plastilina estranya que en posar-la al forn va quedar dura com una pedra i van anar d'excursió al camp de futbol del poble on van descobrir plantes que no coneixien i van fer un cau per si algun animal s'hi volia amagar.

La segona setmana van rebre la visita d'un amic del poble veí que també tenia ganes de passar-s'ho bé amb ells i junts van pintar-se unes camisetes "xulíssimes" de color blau (segur que les heu vist algun dia anant pel poble), van fer uns punts de llibre amb plantes, i van anar d'excursió a un dels llocs més bonics de Vilaplana, la Font de les Creus.

La tercera setmana van estar descobrint moltes coses noves que no coneixien. Van ballar moltes danses, van cantar moltes cançons, i alguns van demostrar el seu gran interès per la música, i fins i tot van portar els seus instruments per tocar. També la mateixa setmana i aprofitant la curiositat que tenen els nens, van anar a donar un tomb pel poble i van fer fotos a tots aquells llocs del poble que els hi agradaven. Per últim, aquella setmana van poder anar d'excursió a un lloc que per molts d'ells era desconegut, el bosc de la Cervereta.

La quarta setmana, arribant quasi a l'agost, els petits i els no tan petits van fer sobretot tallers manuals (un pot per posar espelmes i una bola feta amb cabdells de llana), i van aprofitar per fer un àlbum de totes les fotos que havien fet la setmana anterior per poder-se'l endur de record. També van fer una petita festa perquè hi havia molts nens i nenes que havien de despedir-se del Casal d'Estiu.

Després d'una setmana de descans encara van retornar a obrir una setmana més, ja que els nens i nenes encara no n'estaven cansats de passar els matins

tots junts, i la cinquena setmana van estar sobretot aprenent molts jocs, llegint contes i fent una última festa per celebrar l'èxit que el Casal havia tingut.

Estaven ja a mitjans d'agost i gairebé s'havia acabat l'estiu però tots estaven molt contents de com havia anat i els hi havia passat tan ràpid que semblava que fes dos dies que havien començat. Els pares dels nens i nenes semblaven estar molt contents, els nens i nenes estaven encantats amb tot el que havien fet i les tres persones que havien estat amb ells estaven infinitament contentes de veure el que havien aconseguit i de veure que els nens i nenes s'ho havien passat tan bé. Un cop ja acabat l'estiu només els hi quedava donar gràcies a totes les persones que d'una manera o d'una altra havien fet possible que aquell any el Casal d'Estiu hagués estat tan especial, i despedir-se amb un gran somriure fins a la propera...

I vet aquí un gos i vet aquí un gat que el conte del Casal ja s'ha acabat...

ALBERT, VANESSA I AINHOA

Servei Oficial:

Lucas

CENTRE AUTOTECH

Tallers

Rafel Sans

- Mecànica de l'automòbil i planxisteria
- Instal·lacions de fontaneria, gas i calefacció
- Serralleria

C/ Muralla, 23 • 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 384

Contes a la vora del foc

DITES I REFRANYS: SOCIETAT I VIDA

Continuem oferint les dites recollides per la Maria del Carme Mestre. Que les gaudiu.

SOCIETAT I VIDA

- Qui de jove no treballa, de vell dorm a la palla.
- Tal faràs, tal trobaràs.
- El que de nit es fa, de dia es veu.
- Qui sembla vents, recull tempestats.
- Qui no te pa, moltes se'n pensa.
- Qui mal fa, mal pensa.
- Fent i desfent, aprèn l'aprenent.
- Més sap el diable per vell que per diable.
- Els cansats són els que fan la feina.
- Tant el canti va a la font, que bé que es trenca.
- A la presó i al llit es coneix el bon amic.
- El que no vulguis per a tu, no ho vulguis per a ningú.
- No cau fulla de l'arbre que Déu no vulgui.
- Val més un boig conegut que un savi per conèixer.
- De moliner pots mudar, que de lladre no pots escapar.
- No et fiis d'aigua que no corri, ni de gat que no mioli.
- Per cada peuot hi ha el seu recalçot.
- De porc i de senyor se n'ha de venir de mena.
- Els arbres no et deixen veure el bosc.
- Del que no diràs, no te'n penediràs.
- Qui es posa sota una fulla dues vegades es mulla.
- El llit és el Cel dels pobres.
- Si vols estar ben servit, fes-te tu mateix el llit.
- No és or tot el que lluu.
- Si veus les barbes del veí afaitar, posa les teves a remullar.
- El que els ulls no veuen, el cor no dol.
- El que s'ofega, no veu quina aigua beu.
- Entre lladres, no es perd res.
- No hi ha més ceg que el que no hi vol veure.
- Qui no vol pols, que no vagi a l'era.
- Qui no té sort, ni hort, ni porc, més valdria que fos mort.
- De mica en mica s'omple la pica.
- De gota en gota s'omple la bota.
- Les desgràcies mai vénen soles.
- Salut, amor i llar porten el benestar.
- Si no pots fer les paus amb el teu enemic, fes el que puguis fer ficar-t'hi al llit.
- Déu apreta, però no ofega.
- L'oració tocada, la mossà retirada i el llop a la parada.
- No deixis la carretera per anar per la dreuera.
- Llarg camí, palla pesa. Als sants i als minyons, no el prometis si no el dons.
- Qui no té feina, el gat pentina.
- Qui et fa festes i no te'n sol fer, o és que et vol fotre o és que t'ha de menester.
- Pensant que es senyava, es va treure els ulls.
- No es pot dir blat fins que sigui al sac i ben lligat.
- Per fer tard no cal corre.
- Déu té un bastó, que pega sense fer remor.
- Déu té una massa que pega i no amenaça.
- Mai te'n aniràs a dormir sense saber més que ahir.
- Malalt a l'advent, que es guardi del vent.
- Qui trobi bon padrí, ja ha corregut mig camí.
- Qui té mossos i no els veu, es fa pobre i no s'ho creu.
- El diable quan vell, sap més per experiència que per consell.
- El que ha nascut per xabo, no arriba a cuarto.
- Tant a l'hivern com a l'estiu, si podem dormir, dormim.
- Qui té un bon nas, té un bon detràs.
- Qui tingui la cua de palla que se li encengui.
- Quan els vells fan ninyeries, no n'hi ha per quatre dies.
- La mula del veí porta picarol, la meua també en vol.
- Per molt fondo que es faci el foc, el fum sempre respira.
- Mal camí, promte passat.
- Qui no canta, no erra.
- A boca tancada no hi entren mosques.
- Si res li escau, posa-li blau.
- Sants a la plaça, dimonis a la casa.
- Si això és guerra, que mai vingui la pau.
- L'amor és com la grip, es comença al carrer i s'acaba al llit.
- Quan t'ofegues, no mires de quina aigua veus.
- El foc és mitja vida; foc davant i foc darrera vida entera.
- Mai plou al gust de tothom.
- Encara que la mona es vesteixi de seda, mona es queda.
- Vesteix un bastó, que semblarà un senyor.
- Les errades del metges la terra les cobreix.
- Val més tenir que desitjar.
- Val més grans a la cara que petits a la panxa.
- Abans de criticar, passa't la mà per la cara, que et trobaràs el nas.
- El qui barata el cap se grata.
- El darrer tancarà la porta.

CONTINUARÀ...

MARIA DEL CARME MESTRE

- MOQUETES
- PINTURES
- ESMALTS
- VERNISSOS
- COLES
- PAPERS PINTATS
- BROTXES

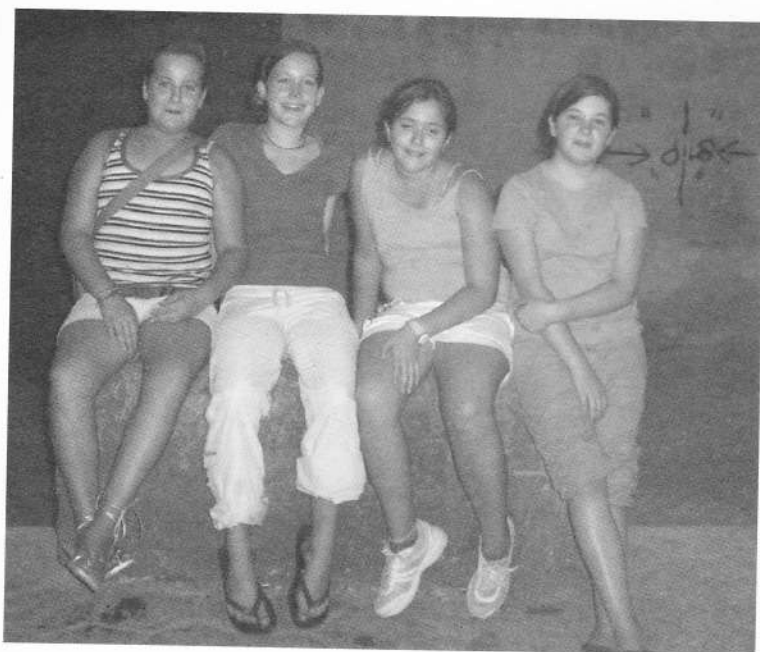

Comercial
ROSAN

Pedreria del Coubí, 5
Tel. 977 / 31 71 54
43206 **REUS**

MP (molt personal)-3

BOTIGA

Al començar l'estiu, tota la colla vam pensar, com cada any, de fer la botiga. Al principi, vam parlar de fer una "mini-pâtisserie", però era una mica difícil. Al final vam decidir de fer-ho com cada any: de polseres!

Cadascú va posar uns diners i vam comprar el material per fer-les (fil i boles). L'endemà ja vam obrir. Al principi no venia gaire gent però, a mesura que passaven els dies, cada cop venia més gent i teníem més feina.

Obríem cada dia de la setmana, fins i tot dissabtes i diumenges. Era com un "hobby".

Al cap d'un mes, ja teníem el suficient per passar una nit juntes i vam anar a Ca La Peirona a sopar, igual que l'any passat. Ens ho vam passar molt bé! I que continui així!!!

CLARA, BERTA, JOANA, CLÀUDIA H.,
AINA, CLÀUDIA U. I MARIA

EXPOSICIÓ DE LA FOTOTECA DE "LO PEDRÍS"

Aquests dies es pot veure al bar *Campus* de Reus una selecció de les millors imatges de la Fototeca de "LO PEDRÍS".

El bar *Campus* és un bar musical ubicat al carrer Sant Llorenç i un punt de trobada de molta joventut de la zona. Normalment i durant tot l'any s'hi van realitzant exposicions de temàtiques molt diverses que guarneixen les seves parets i en aquesta ocasió s'hi pot veure una part de la Fototeca de "LO PEDRÍS".

Així doncs, és una bona ocasió per anar a pendre una copa i gaudir d'aquesta magnífica exposició.

LA REDACCIÓ

PASCAL PELLICÉ MARINÉ

Electricitat - calefacció

Carrer Major, 40
Tel. 977 81 53 28

43380 VILAPLANA

Cuina

CUINA: RAP AL FORN AMB BOLETS

INGREDIENTS PER A 4 PERSONES

1kg. de cua de rap tallada en quatre rodanxes, 1/2 kg. de patates, 400 gírgoles de bruc, 150 gr. de tomàquets madurs, 4 grans d'all, un gotet de vi blanc, oli, sal.

Preparació:

Col·loqueu en una plàtera per anar al forn dos alls picadets escampats, una mica d'oli, les patates tallades a rodanxes fines i, a sobre, els talls de rap amb un polsim de sal. Poseu-hi després els tomàquets pelats i picats amb els altres dos alls trinxats, i, finalment, cobriu-ho tot amb els bolets prèviament rentats. Tireu-hi un raig d'oli per sobre i fiqueu-ho al forn a 200°C durant 20 minuts. A mitja cocció heu d'afegir-hi el vi blanc.

Serviu aquest plat ben calent.

ROSA MA BOQUÉ

- Ferro
- Alumini
- Inox

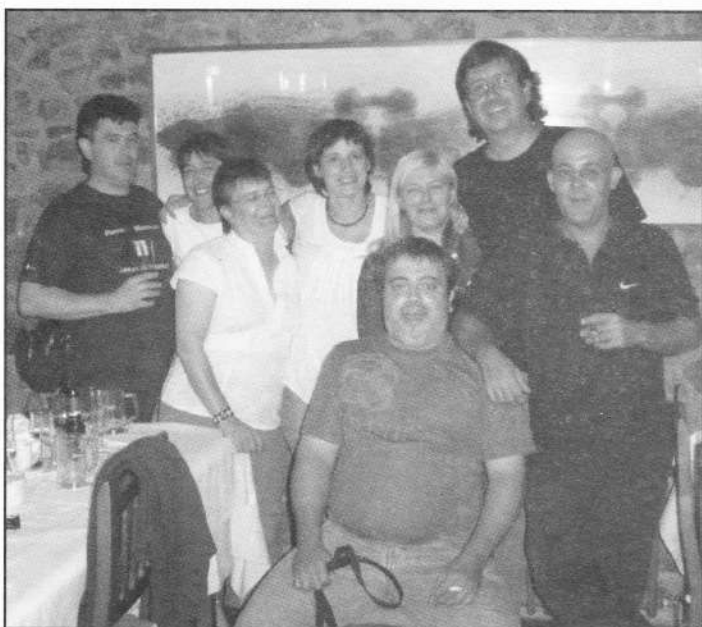
Tel. 977 76 82 68
670 45 59 04

Societat

LA QUINTA DE 1966

Va ser l'any del disc del Beatles "Revòlver" i del "Pet Sounds" dels Beach Boys. També va ser l'any que Indira Gandhi va ser nomenada primera ministra i que la pel·lícula "Un home per a l'eternitat" del Fred Zinnemann, va guanyar l'Òscar.

I com no, va ser l'any que va néixer el Hristo Stoichkov i la Cindy Crawford, i a més, tot aquesta colla que poden veure a la fotografia. No els falta energia ni ganes de viure tota una eternitat. Aquest any celebren els seu 40-B.

LA QUINTA DE 1967

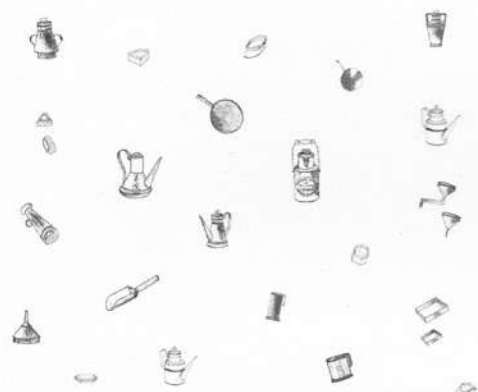

Va ser l'any que van matar el Ché Guevara i que Israel va començar la guerra que encara no s'ha acabat, però també el 67 va ser l'any dels "Cien años de soledad" del García Márquez, del primer trasplantament de cor amb èxit del doctor Barnard, del disc dels Beatles *Sargent Pepper's* i del *Cuando salí de Cuba* del Luis Aguilé. I encara em deixo *El graduado*, la peli que aquí no es va veure fins dos anys més tard. Perquè aquí tot anava més alentit i més dur. Any de siscents i de contrastos, de toreros i boxejadors.

I ara, quaranta anys després, sembla que des de Ca la Peirona tot això quedi lluny, però el que queda aprop és la festa per poder cel·lebrar aquestes dates, perquè el dia 31 d'agost es van reunir els que fa quaranta anys van començar el seu peculiar camí: la Isabel, el Pep Mano, la Mònica d'Alforja, l'Armand, el Jordi, la Neus, el Pep i l'Encarna de l'Hospitalet i la Remei, tots ells amb ganes de brindar per un 67 que queda enrera, de costums llunyans, de maneres de fer fora de joc, però que queda en la memòria i que donarà i ha donat futur, un futur que ja roda pels carrers en bicicleta o que a vegades discuteix per un got verd i un got vermell, o que encara inquiet aviat sortirà.

Molta sort a tots i per molts anys!!!

NEUS SÀNCHEZ ROBERT

MATA
LLAUNERIA

Raval Santa Anna, 47 43201 REUS

Tel. 977342832

mata@llauneria.com

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp

PINTURA DECORATIVA
Josep M. Garcia

Tel. 977 81 50 78

COLLITA DEL 57

Sopar a Ca La Peirona.

Oi que al poble sempre s'ha parlat de les bones i les males collites....?

Com serà la collita de l'avellana, de l'oliva?... és la pregunta eterna.

L'any 1957, després de glaçades, ventades i pedregades, va arribar a Vilaplana un "collitot" d'excel·lent qualitat (vegeu-ne a la fotografia el bon resultat).

Per a celebrar el cinquantè aniversari d'aquests teiosos i teioses tan fermes, una comissió ben avinguda i engrescada ha preparat diversos actes festius.

El primer va consistir en un viatge de cap de setmana a Madrid utilitzant el famós AVE, el passat mes de juny. La convivència i el bon humor van ser la nota general de l'excursió i ens vam sentir joiosos i orgullosos de complir aquest grapat d'anys... i encara més, en veure com tants milers de ciutadans vinguts d'arreu del món ens esperaven a la Gran Via proclamant també la seva felicitat i donant-nos la benvinguda mentre desfilaven cantant i ballant!

I ho hem tornat a celebrar amb un sopar suculent a Ca La Peirona, on van voler ser-hi bons amics i amigues de la mateixa fornada, teiosos d'adopció, que van acompanyar-nos i plegats vam aconseguir que la vetllada fos d'allò més divertida.

Ens hem de felicitar doncs, que iniciatives com aquestes ens ajudin a viure amb alegria i harmonia el pas dels anys, tot fent "madurar" aquella bona collita del 57.

JACQUELINE MARINÉ

Viatge a Madrid.

NOCES D'OR D'EN FELIU I LA MARIA

El passat 14 de juliol, el Feliu Cabré i la Maria Espasa van celebrar el seu 50è aniversari de noces. La festa va començar a l'església de Vilaplana, on els protagonistes, molt elegants, van recordar els bons moments que havien passat feia 50 anys. A la sortida, la família els havia preparat una audició de sardanes amb la Cobla Reus jove.

A continuació, la comitiva, formada per quasi 200 convidats entre familiars i amics, es va traslladar al restaurant "Masia Crusells", on va tenir lloc el dinar.

Ens consta que els nuvis estaven especialment emocionats de poder gaudir de la companyia de germans, cosins, nebots, renebots i, fins i tot, fills de renebots.

A la foto, veiem el Feliu i la Maria, en el dia del seu casament, un 13 de juliol de fa 50 anys. En aquella ocasió els nuvis no ho van poder celebrar com haurien volgut, donat que feia pocs mesos de la mort del pare de la Maria. Tot i així van fer un petit viatge de noces en el qual van visitar Centelles (Osona), el monestir de Montserrat i el Santuari de Núria.

Potser pel fet de no haver tingut ocasió d'assaborir-ho del tot l'any 1957, el dia del seu 50è aniversari, van voler fer participants de la seva alegria tota la família i amistats properes i celebrar com es mereix un esdeveniment tan important: 50 anys d'harmoniosa convivència.

En nom de tots els vilaplanencs us desitgem que dintre d'uns quants anys pugueu celebrar el 75è aniversari.

LA REDACCIÓ

VILAPLANA

LA FRESCA

Anna Mateu

Nil Simó

TREBALLS REALITZATS PELS NENS DEL CASAL D'ESTIU

Joana Vilalta

Pau Serra

AGR BOTIGA

AGR BOTIGA

COOPERATIVA DE L'ALEIXAR

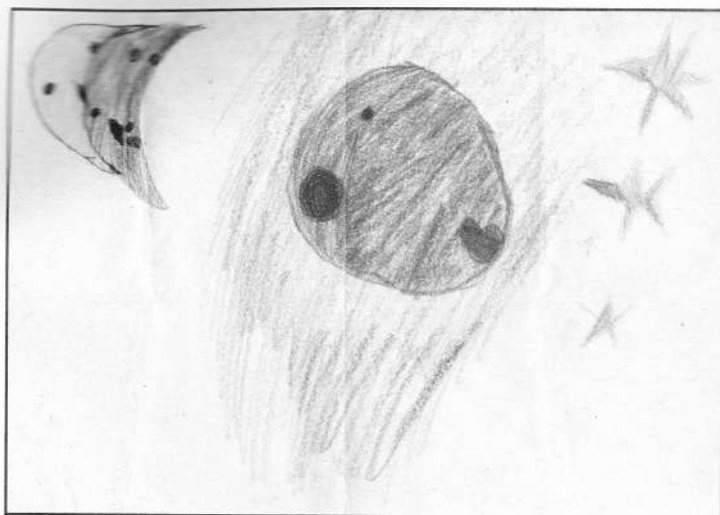
C/ de Guardiola, 58 43381 L'ALEIXAR

Tel. 977 815 290

Tels oficina: 977 815 584 - 977 815 105

Hi trobaràs la millor selecció de productes naturals de la terra.
Oli, vins i caves amb DO. Gran varietat de fruits secs.
A més, productes de qualitat elaborats artesanalment.

Obert cada dia de 10 a 1 i de 5 a 8, diumenges d'11 a 2 (dilluns matí tancat)

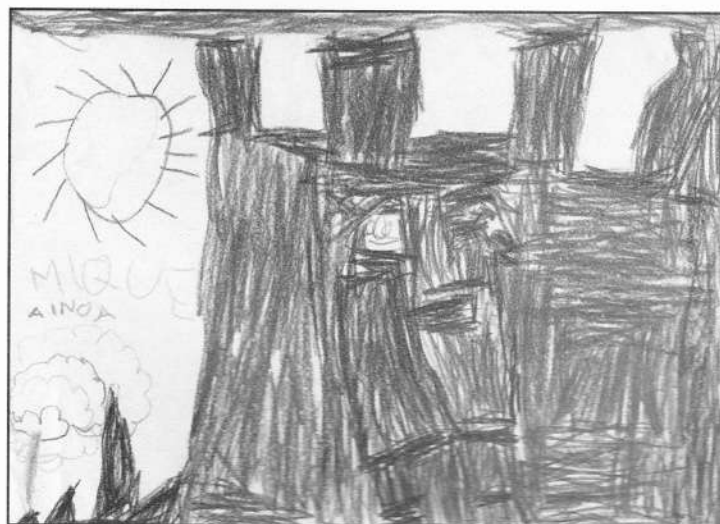

Jordina Mariné Mariné

Laia Juanpere Tost

Miquel Mariné Mariné

Mar Gelonch

LA BOTIGUETTA

Això de la botigueta és una de les activitats d'estiu on la mainada acostuma a entretenir-s'hi molt. Només es tracta de buscar un lloc concorregut del poble, montar un petit taulell i posar-se a despatxar. En aquestes botigues s'hi pot trobar mercaderies molt diverses, desde penjolls, arrecades, bracelets, petits objectes de decoració i fins hi tot, un bon tall de coc d'elaboració casolana.

Segons diuen les mares de les botigueres, això és una tradició que elles ja ho feien de petites i no tant sols a Vilaplana, també es feia als pobles de les rodalies.

Bé, no cal dir que la distracció està assegurada i el negoci també, donat que alhora de repartir dividends es celebra amb un sopar a Ca La Peirona per tots aquells que tenen part al negoci.

Jordi Mariné

L'escola i l'AMPA

A POC A POC, ANEM CONSOLIDANT UN BON MODEL D'ESCOLA RURAL

Després de l'experiència dels dos darrers cursos escolars, des de l'AMPA del CEIP Cingle Roig podem afirmar amb satisfacció que aquelles "motxilles" plenes d'esperança, metàfora que vam utilitzar per anunciar la reobertura d'aquest centre i per mostrar les il·lusions dels que creïem en els valors d'un model d'Escola sustentat en les tres "P"-Pública, de Poble i de Petit format, com és ara la nostra, s'han anat consolidant, a poc a poc, com a "motxilles" amb més contingut tangible. I en bona part, aquesta transformació de continent ideal a contingut real ha estat gràcies als valors educatius que des de la pròpia escola es treballen i potencien dia rere dia. Uns valors com ara:

- La constància en el treball, a través d'una metodologia que augmenta l'autonomia, la responsabilitat i els hàbits educatius.
- L'atenció personalitzada, ja que un model educatiu de petit format amb pocs alumnes i un suficient i qualificat equip docent de mestres així ho permet.
- La interacció entre alumnes de diferents nivells, cursos i edats que serveixen per fomentar l'amistat i solidaritat entre ells.
- Els agrupaments flexibles d'alumnes i mestres de pobles veïns per fer activitats diverses mitjançant la ZER (Zones Escoles Rurals)
- L'experimentació i observació directa del territori mitjançant tallers, sortides i colònies.
- La potenciació del coneixement de la identitat del propi poble i de la

comarca.

- El seu caràcter públic que ofereix als alumnes una visió plural i oberta de la societat; etc.

Ahora, refermem l'encert de triar per als nostres fills l'opció d'aquest tipus d'Escola Rural, ja que a més d'aquests valors educatius positius per als alumnes, també ha servit a nivell municipal per crear arrels en el propi territori, per donar-li vida i per ser-ne un important motor dinamitzador i aglutinador de persones i d'activitats lúdiques i culturals que des d'allí s'hi organitzen.

Tanmateix, tot l'aconseguit fins ara no hauria estat possible sense la implicació del Departament d'Educació i de l'Ajuntament de Vilaplana, amb l'alcalde i l'equip de govern al capdavant, que han apostat i vetllat, des de la reobertura del CEIP Cingle Roig l'any 2005, per oferir-nos un ensenyament de qualitat amb un bon equip docent de mestres i per dotar-nos d'unes instal·lacions modernes, preparades i dignes. I més

encara, si tenim en compte l'actualitat educativa arreu del país, en què moltes escoles estan massificades i en què les instal·lacions d'aules prefabricades està a l'ordre del dia.

Per tot això, manifestem públicament la nostra gratitud i reconeixement per l'esforç i l'actitud mostrats per ambdues institucions vers aquesta escola. Aquests agraïments els dirigim a totes les persones implicades, però de forma especial al darrer director d'Educació dels Serveis Territorials de Tarragona, Sr. Zacarias Henar, que va estar amatent a les nostres demandes, tant per gestionar l'ampliació de l'escola com per concedir-nos la tan desitjada tercera plaça fixa de mestres.

També, volem acomiadar el Nil, l'Alba i les germanes Assouz que enguany ens han deixat. De tot cor, els desitgem el millor en les noves escoles, ja sigui a nivell formatiu com personal. La seva estada entre nosaltres ens ha deixat un grat i perdurable record.

Finalment, volem donar la més cordial benvinguda als dos nous mestres que s'han incorporat enguany com a plantilla fixa del centre: la Dulce, especialista en Pàrvuls, i l'Anna, que s'ocuparà dels alumnes de cicle Inicial. També volem rebre amb els braços ben oberts els cinc nous alumnes que enceten aquest nou curs escolar 2007-08, l'Ot i el Denis a P3; el Sergi a 2n, l'Achraf a 3r i el Jhony Eduardo a 4t. Els desitgem una bona entrada i una llarga, feliç i profitosa estada en aquest espai que esperem que sigui, des d'ara, un àmbit idoni per l'aprenentatge, per l'amistat i pel gaudi. Molta felicitat i salut a tots!

L'AMPA DEL CEIP CINGLE ROIG

Heu de posar en aquest encreuat noms de pel·lícules recents. A les horitzontals hi van noms de pel·lícules i a les verticals hi van els noms d'alguns dels actors i de les actrius que hi surten.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												
12												

VERTICALS: 1- Poble no gaire llunyà / En pilotes 2- Al mig hi ha Vic / Un de Reus ho és 3- Si li poses un apòstrof et queda el poble veí / Qui no vulgui pols que no hi vagi 4- A part de la hipoteca també pagaràs això / Seré el rei 5- La primera lletra / Va per la via / Al revés, arribi tard 6- Dies ... / " arà una raña su elaraña" / Final de verb 7- Despullat / Al revés, laboratoris anglesos / El que porten els atracadors i els policies 8- Correu electrònic / Vigila! / Arbre 9- Tractament anglès / Premi l'accelerador 10- Tenir admiració / Número que et fa agafar ganes de beure 9- Element químic / Es farà pipí 11- Barri famós per l'ensorrament d'un túnel / Nom popular del guiñol de l'anterior president del govern.

HORIZONTALS: 1- Papallona / Primeres consonants 2- Al revés, faci descansar sobre una base / Pensarà detingudament 3- Novel·la de Nabokov o pel·lícula de S. Kubrick / Qualitat d'ardent (També n'hi ha de guerrero) 4- Al revés, nom de lletra / Pregui / Tres mil 5- Ho faré després de menjar / Patró de l'Aleixar / Vocal 6- Cinquanta / Nom de dona que rima amb Eugènia / Estil de natació 7- El gendre de l'Aznar / Saber veure, copsar, el sentit d'alguna cosa 8- País fantàstic on hi havia un lleó, una bruixa i un armari / El que cantava el Bisbal sense Bu 9- Prefix que significa contra / Poble de l'Alt Urgell per on passes per anar a Andorra / Doble consonant 10- Parlar molt / Ni estas ni aquelles 11- Nom de dona / En mengen els cucs de seda 12- Estat nord-americà / Fer papers i més papers."

Cooperativa Agrícola

Caixa Rural de Vilaplana

AJUNTAMENT
DE VILAPLANA

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

DIPUTACIÓ DE
TARRAGONA

CONSELL COMARCAL
DEL BAIX CAMP